

P

P	simbolul chimic al fosforului.
P	simbol pentru generația parentală (P ₁ – părinți; P ₂ – bunici; P ₃ - străbunici).
PAB, PARA	abr. acid paraaminobenzoic.
PACCHIONI (CORPUSCULII)	mici escrescențe viiloase pe suprafața externă a arahnoidii encefalice, situate mai ales în zona sinusului longitudinal superior, cu vârsta devin mai voluminoase și se calcifică.
PACEMAKER	din engl. stimulator cardiac.; emițător de stimuli.
PACHI...	prefix grec cu sensul de îngroșare.
PACHIDERMIE	îngroșare regională a pielii cu exagerarea pliurilor sale, cauzată de o malformație sau de stază limfatică.
PACHIMENINGITĂ	inflamarea cu îngroșarea durei mater.
PACHIPLEURITĂ	îngroșarea celor două foițe pleurale, care poate complica o pleurezie cronică.
PACIENT	persoană care va fi supusă unui examen medical sau unui tratament sau unei operații.
PACKING	cuvânt englez care înseamnă o compresă plasată în faringe în cursul unei anestezii generale prin inhalare, aplicată pentru evitarea inundării traheei în timpul unei intervenții în cavitatea orală.
P.A.F.	abr. produși de degradare ai fibrinogenului.
PAGET (SINDROMUL)	obstrucție organică sau funcțională a venei atriale, apărând de obicei la brațul mai activ al bărbaților tineri și musculoși și ducând la o insuficiență venoasă acută a membrului respectiv.
PAGET (MALADIA)	afecțiune precanceroasă a mamelonului, mai rar a regiunii perineale, care apare de obicei la femeile peste 40 de ani, având aspectul unei mici plăci eczematoase, zemuindă și acoperită de cruste.
PAGURI	grup de crustacee, care cuprinde circa 1.500 de specii, cu abdomen moale și asimetric; se adăpostesc în cochiliile goale de gasteropode, pe care animalul le schimbă pe măsură ce crește; pot trăi în simbioză cu spongieri și cu celenterate.
P.A.H.	abr. acid paraaminohipuric.
PAHIBLEFAROZĂ	(gr. <i>pachis</i> – gros; <i>blefarom</i> - pleopă) îngroșarea pleoapelor, în urma blefaritelor cronice.
PAHICEFALIE	(gr. <i>pachis</i> – gros; <i>kefali</i> - cap) – îngroșarea oaselor craniului.
PAHIDACTILIE	îngroșarea exagerată a acropodiului, la unele animale având caracter congenital.
PAHIPLEURITĂ	îngroșarea pleurei prin reacție conjunctivo-vasculară, obișnuită în pleuritele cronice.
PALAT	perete care separă fosele nazale de cavitatea bucală; este constituit anterior dintr-o parte osoasă, bolta palatină, prelungită în spate cu o parte musculomembranoasă, vălul palatin.
PALATABILITATE	însușire organoleptică apreciată pe baza senzației de gust, miros și aromă, obținute din masticarea și degustarea produsului; denumirea provine de la faptul că senzația este percepută la nivelul palatului și vălului palatin.
PALATAL	sunet articulat a cărui emisie se face cu participarea palatului.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PALATINAL	al palatinului (al cerului gurii).
PALATOPLASTIE	corecție chirurgicală a unei fisuri congenitale sau a unei perforații accidentale a bolții palatului.
PALATOPLEGIE	paralizie a vălului palatin.
PALATORAFIE	sutura chirurgicală a unei fisuri a palatului.
PALATOSCHIZIS	fisură congenitală a bolții palatine, care poate fi asociată cu buza de iepure.
PALEE	înveliș floral la graminee, alcătuit din două frunzișoare situate în spiculeț la baza fiecărei flori; paleea inferioară înserată pe axul spiculețului și similară unei bractei, este denumită <i>lemma</i> , iar paleea superioară este înserată pe axul florii (bracteolă).
PALEATIV	<ol style="list-style-type: none"> 1. sin. paliativ; care ajută la atenuarea durerii sau a intensității simptomelor unei boli; 2. medicament care ușurează starea de boală fără a o vindeca; medicament stimulativ sau procedură ameliorativă.
PALEOBOTANICĂ	ramură a botanicii care se ocupă cu studiul plantelor fosile.
PALEOCEN	epocă din terțiar care, în unele clasificări, precede cu circa 5-10.000.000 ani eocenul, în alte clasificări este sinonimă cu eocenul.
PALEOCEREBEL	ansamblu funcțional constituit din elementele cerebelului care asigură comanda tonusului de postură a mușchilor scheletului, contracarând efectele greutății.
PALEOLITIC	perioadă din preistoria omenirii care începe odată cu apariția omului și este situată în epoca de piatră (între eolitic și neolitic), când omul primitiv a utilizat unelte din piatră; paleoliticul se situează în pleistocen și începe ca și această epocă geologică în urmă cu circa 1.000.000 de ani.
PALEONTOLOGIE	știința care studiază formele de viață preistorice și din toate epocile geologice pe baza fosilelor plantelor și animalelor.
PALEOZOIC	cea de a două eră în istoria Pământului, situată între precambrian și mezozoic, și care începe în urmă cu circa 600.000.000 de ani și durează circa 350.000.000-400.000.000 ani; în paleozoic s-au dezvoltat peștii, primii amfibieni, reptilele, plantele de apă și de uscat și au avut loc schimbări extreme în condițiile climatice ce au determinat distrugerea a numeroase grupe de organisme, din care au rezultat cărbunele, petrolul și numeroase fosile.
PALIATIV	<ol style="list-style-type: none"> 1. care ajută la atenuarea durerii sau a intensității simptomelor unei boli; 2. medicament care ușurează starea de boală fără a o vindeca.
PALINURIDAE	familie de crustacei decapozi care cuprinde langustele și homarii.
PALMAR	(lat. <i>palma</i> – <i>palma</i> , <i>palma mâini</i>) care aparține palmei mâinii (feței volare a autopodiului); aponevroză palmară etc.
PALMPEDE	grup de păsări acvatică cu picioarele relativ scurte, la care cele trei degete, îndepărtate înainte, sunt unite printr-o membrană interdigitală ce le ajută la înot.
PALPAȚIE	(lat. <i>palpare</i> – <i>a atinge</i> , <i>a pipăi</i>), metodă de examinare a animalului, prin acțiune manuală digitală sau cu ajutorul pumnului închis, a unei regiuni sau organ în scopul stabilirii variațiilor de mărime, formă, consistență, tensiune, temperatură, sensibilitate, mișcare, poziție etc.
PALPEBRAL	care se referă la pleoapă.

PALPI	<p>1. (la anelide – viermi policheți) apendici senzoriali ai capului;</p> <p>2. (la lamelibrahiate) palpi labilali, situați câte doi de fiecare parte a orificiului bucal; sunt mari (numiți și velum), având suprafața acoperită cu cili, care ajută la conducerea hranei;</p> <p>3. (la chelicerate) a doua pereche de apendice (pedipalpi sau palpi maxilari), care servesc în general ca apendice senzoriale, ambulatorie sau prehensile;</p> <p>4. (la crustacee) parte a apendicelui biramat, redus la un mic papil mandibular, cu rol în mișcare sau nutriție;</p> <p>5. la unele insecte există două perechi de papili pluriarticulați cu rol olfactiv și în nutriție.</p>
PALPITAȚII	senzația mai mult sau mai puțin neplăcută pentru subiect, cauzată de perceperea neobișnuită a bătăilor cardiace.
PALUDISM	maladie infecțioasă provocată de parazitarea sângelui de către paraziții din genul <i>Plasmodium</i> , ca urmare a înșepăturii femelei țânțarului anofel, dezvoltarea parazitului se face mai întâi în organele interne și apoi în eritrocite pe care le distruge.
PANĂ	produs al pielii la păsări, derivat filogenetic din solzii reptilelor, cu rol în protecția corpului și la zbor; o pană este formată dintr-un ax (<i>scapus</i>), de-a lungul căruia, de o parte și de alta, este prinsă câte o lamă (<i>vexillum</i>), fiecare alcătuită, la rândul ei, din filamente așezate oblic pe ax, denumite barbe, pe care sunt inserate tangențial firușoare scurte și mai subțiri, numite barbule.
PANACEU	nume dat unor remedii presupus eficiente în orice boală.
PANARIȚIU	infecție microbială sau micotică, care evoluează la nivelul degetelor de la mână sau de la picior.
PANARTERITĂ	inflamația tuturor straturilor unei artere.
PANCARDITĂ	inflamația globală a inimii.
PANCITOPENIE	scăderea cifrei globale a elementelor sanguine din sângele periferic realizând o asociere de anemie, leucopenie și trombocitopenie.
PANCOAST (INCIDENȚA)	sin. incidența Towne.
PANCREAS	glandă secundar retroperitoneală, mixtă, compusă, situată transversal peste peretele posterior al abdomenului.
PANCREATĂLGIE	durere localizată la pancreas.
PANCREATECTOMIE	ablația parțială sau totală a pancreasului.
PANCREATICO-DUODENALĂ	(artera) artera colaterală a arterei hepatice și terminată printr-o ramură duodenală pancreatică.
PANCREATINĂ	amestec de enzime extrase din pancreas.
PANCREATITĂ	inflamație acută sau cronică a pancreasului.
PANCREATOGRAFIE	radiografia pancreasului după injectarea unei substanțe opace în canalul Wirsung prin cateterism și duodenostomie.
PANCREATOPRIV	care este în raport cu ablația pancreasului sau cu suprimarea secrețiilor sale.
PANCREOZIMINĂ	extract brut din mucoasa intestinală care stimulează secreția sucului pancreatic.
PANDEMIE	epidemie care se extinde aproape la toți locuitorii unei așezări și care poate interesa o zonă geografică importantă.
PANDY (REAȚIA)	reacție de floculare pentru globulinele din lichidul cefalorahidian; reacția pozitivă indică un proces inflamator meningian.
PANENCEFALITE	grup de encefalite în care procesul inflamator afectează atât substanța albă, cât și pe cea cenușie a encefalului.
PANICUL	tip de inflorescență racemoasă, la care axul principal se ramifică, iar pe axele secundare se formează spiculețe uniflore (ex. ovăzul, orezul).

PANICULITĂ	inflamația țesutului adipos subcutanat.
PANHIPOPITUITARISM	grup de encefalite în care procesul inflamator afectează atât substanța albă, cât și pe cea cenușie a encefalului.
PANMIELOFTIZIE	reducerea activității globale (eritropoeză, leucopoeză, trombopoeză) a măduvei osoase hematoformatoare.
PANMIELOZA ACUTĂ	acuplare liberă și la întâmplare, prin absența oricărei selecții, plecându-se de la ipoteza că partenerii se întâlnesc din întâmplare, că probabilitatea de a se uni este aceeași pentru toți indivizii și că fecunditatea este aceeași pentru toate cuplurile, iar viabilitatea descendenților este de asemeni aceeași pentru toți.
PANMIXIE	sistem de împerechere întâmplătoare, liberă și nediscriminatorie, între indivizii unei populații (alogame).
PANOFTALMIA METASTATICĂ	complicație oculară în boli infecțioase, manifestată prin iridocicloroidită supurativă.
PANOPTIC	se spune despre un colorant care pune în evidență orice structură microscopică a unui preparat histologic prin colorații diferențiale.
PANSAMENT	aplicarea pe o plagă sau pe o leziune, de comprese sterile impregnate sau nu cu substanțe medicamentoase care sunt menținute printr-un bandaj sau cu ajutorul unui material adeziv;
PANSAJ	(lat. <i>pensum</i> – <i>îndatorire, preocupare</i>) operațiuni destinate întreținerii igienei corporale a animalelor.
PANSINUZITĂ	inflamația simultană a mai multor sinusuri ale feței.
PANUS	<ol style="list-style-type: none"> 1. țesut inflamator neformat care provine din sinoviala unei articulații care formează o bandă aplicată peste cartilajul articular; 2. panusul corneei: infiltrația de natură inflamatorie a corneei cu vase neformate, leziunea fiind caracteristică în trahom.
PANZOOTIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. termen general utilizat pentru definirea unei boli, răspândită pe tot globul și la toate speciile; 2. în sens precis, boală cu extensiune exagerată, afectând în același timp toate speciile dintr-o regiune dată.
PAPAINĂ	enzimă proteolitică extrasă din planta tropicală <i>Carica papaya</i> ; fac parte din grupa peptidazelor și acționează asupra proteinelor, desfăcându-le în peptone și aminoacizi; este utilizată ca vermifug.
PAPANICOLAU (TEST)	examenul microscopic al celulelor de descumare prelevate de pe colul uterin și fixate în frotiu pe lamă, este un mijloc de depistare precoce a cancerului de col uterin care se caracterizează prin apariția de celule atipice, cu nuclei mari, intens colorați, mulți surprinși în mitoză.
PAPAVERINĂ	alcaloid extras dintr-o specie de mac de grădină (<i>Papaver rhoeas</i>), folosit ca spasmolitic al musculaturii netede, pe cale orală, rectală sau parenterală.
PAPILA OPTICĂ	disc rotund alburiu, cu diametrul de 1,5mm, ușor escavat, vizibil la examenul de fund de ochi, este locul de penetrare al nervului optic și al vaselor sanguine centrale care trec prin învelișurile globului ocular.
PAPILA URETRALĂ	proeminență a orificiului inferior al uretrei feminine, situată la 20 mm în spatele clitorisului și imediat înaintea tuberculului vaginal.
PAPILĂ	în anatomie, mică proeminență bine delimitată, de obicei la nivelul unei mucoase, de formă mai mult sau mai puțin conică, amintind un mamelon.
PAPILĂ DERMICĂ	formațiune anatomică situată la baza bulbului pilos a fibrelor de lână și de păr cu rol nutritiv, în proliferarea celulelor epiteliale ale bulbului pilos, în vederea creșterii fibrelor.
PAPILE DUODENALE	v. carunculi duodenali.
PAPILE FUNGIFORME	eminențe conice, bine delimitate, evidente pe mucoasa feței interne a comisurilor buzelor.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PAPILE LINGUALE	mici proeminențe de forme diferite, care se găsesc pe mucoasa părții dorsale a limbii și care conțin muguri gustativi.
PAPILE RENALE	mici proeminențe în interiorul micilor calicii renale și care corespund vârfului piramidelor malpighiene.
PAPILECTOMIE	excizia ampulei Vater împreună cu marea carunculă duodenală.
PAPILIFORM	cu aspect de papilă.
PAPILITĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. hiperplazia și inflamația pliului duodenal la nivelul căruia se varsă canalul coledoc; 2. inflamația porțiunii intraoculare a nervului optic.
PAPILOM	tumoră benignă, de obicei de talie mică, care se dezvoltă pe piele sau pe o mucoasă, caracterizată prin hipertrofia papilelor dermice, poate fi pediculată sau simplă proeminență cu aspect mai dur.
PAPILOMATOZĂ	stare caracterizată prin tendința de a forma papiloame multiple.
PAPILOTOMIE	incizia papilei Vater pentru extracția unui calcul.
PAPIRACEU	care se aseamănă cu hârtia, mai ales datorită caracterului de subțirime.
PAPPENHEIM	sin. colorație May Grunwald Giemsa.
PAPULĂ	leziune elementară dermatologică, constând dintr-o mică ridicătură la suprafața pielii, circumscrișă, consistentă, cu formă și aspect diferit.
PAPULOERITEMATOS	care este caracterizat prin prezența de papule și eritem.
PAPULOPUSTULĂ	papulă având în centru o pustulă.
PAPULOSCUAMOS	care este caracterizat prin papule și scuame.
PAPUS	caliciu persistent (ex. la <i>Compositae</i>) care servește la răspândirea fructelor.
P.A.R.	abr. presiune arterială retiniană.
PARABIOZĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>para</i> – lângă, <i>alături</i>; <i>biosis</i> – tip de viață) situația în care doi gemeni sunt legați între ei prin naștere; 2. legarea chirurgicală experimentală a doi indivizi. 3. stare a formațiunilor excitabile în care răspunsul este paradoxal; o fază de răspuns în excitația neuro-musculară insistentă.
PARACENTEZĂ	puncția cu un ac sau incizie cu un bisturiu a unui organ cavitătar sau a unei cavități pentru evacuarea lichidului acumulat.
PARACENTRIC	(gr. <i>para</i> – lângă, <i>alături</i> + <i>kentron</i> - centru), despre o schimbare structurală intercromozomală care are loc într-un singur braț al cromozomului și nu afectează centromerul.
PARACONDRITĂ	inflamația paracondrului.
PARACONDRU	țesut conjunctiv din jurul unui cartilaj.
PARACUZIE	percepție eronată a sunetului care poate interesa înălțimea, localizarea sau intensitatea.
PARADENTAR	care este situat în vecinătatea imediată a unui dinte.
PARADICLORBENZEN	derivat clorurat al benzenului, întrebuințat ca insecticid.
PARADONTOZĂ	sin. boala Fauchard; proces patologic complex al parodontiului marginal, la care contribuie o serie de factori predispozanți generali de origine endogenă și factori iritativi locali de origine exogenă.
PARADONȚIU	(ger. <i>parodontium</i>) țesuturile în care sunt fixați dinții.
PARAFANGO	nămol de origine vulcanică utilizat în amestec cu parafină în aplicații locale contra durerilor reumatice.

PARAFIMOZĂ	strangularea glandului care poate complica o fimoză incompletă, atunci când prepuțul este insuficient de larg pentru a descoperi o parte sau în totalitate glandul.
PARAFINĂ	amestec de hidrocarburi constituind un reziduu din purificarea petrolului sau a diferite roci, este o substanță albă translucidă, care se topește la căldură.
PARAFIZĂ	filament epidermal steril, care crește alături de organele sporogene, la mușchi, unele alge și ciuperci.
PARAFRENIE	delir cronic care, cu tot caracterul adesea extravagant, rămâne compatibil cu o adaptare apreciabilă socială și profesională.
PARAGANGLION	aglomerare de celule nervoase de origine embrionară, cu funcții de glande endocrine.
PARAIMUNITATE	rezistență față de un anumit microb, produsă sub acțiunea altui microb.
PARAINFECȚIOS	care este în raport cu o infecție fără a fi legat direct de cauzele acesteia.
PARAINFLUENȚĂ	viroză paragripală.
PARAKERATOZĂ	proces de keratinizare incompletă a celulelor epiteliale cutanate, având ca rezultat un strat cornos nucleat, fără aderență între celule și apariția de scuame.
PARALDEHIDĂ	produs de polimerizare a acetaldehidei, cu acțiune hipnotică.
PARALIZIE	diminuarea sau dispariția funcției motorii musculare.
PARALIZIE GENERALĂ	meningoencefalită luetică caracterizată prin diferite tulburări nervoase și psihice.
PARALOCA	boală cauzată de <i>Streptococcus para-alvi</i> ; simptomele sunt asemănătoare celor două forme de loca, fiind atacat și puietul căpăcit și necăpăcit.
PARAMECIUM	gen de protozoare ciliate (infuzori), animale microscopice, de apă dulce stagnată care se înmulțesc asexuat și prin conjugare.
PARAMEDIAN	care este situat sau care are loc în vecinătatea liniei mediane.
PARAMETRITĂ	inflamație acută sau cronică a ligamentului larg al uterului.
PARAMETRU	partea inferioară a ligamentului larg al uterului, care unește marginea sa laterală cu peretele pelvin lateral.
PARAMORF	orice variantă taxonomică intraspecifică; denumire utilizată, în special, în cazurile în care, din lipsa datelor, nu se poate face o descriere precisă și completă.
PARAMYXOVIRUSURI	grupuri de virusuri aparținând <i>Myxovirus</i> care se disting de virusurile gripale prin talia mai mare și aptitudinea de a produce incluziuni citoplasmatică în celulele infectate.
PARANEOPLAZIC	ansamblu de manifestări diferite care evoluează simultan cu un cancer, dar fără un raport direct cu acesta sau cu metastazele sale.
PARANOIA	(fr. <i>paranoia</i>) sin. egocentrism, boală psihică manifestată prin idei delirante fixe, prin mania persecuției, a grandorii, prin neîncredere etc.
PARANOID	se spune despre un delir cronic nestructurat, incoerent, care în evoluție afectează inteligența.
PARAPLEGIE	paralizia ambelor membre inferioare, adesea asociată cu paralizie sfincteriană; în general este cauzată de o leziune a măduvei spinării.
PARAPODII	pereche de apendice laterale, locomotoare, pe segmentele corpului, la viermii policheți; pliuri laterale ale piciorului care servesc la înot, la unele gasteropode; două perechi de picioare, terminate cu cârlige chitinoase și situate de o parte și de alta a gurii, la unele artropode primitive.
PARAPROTEINĂ	termen utilizat adesea pentru a desemna globulinele anormale ale serului sanguin: crioglobuline, factor reumatoid, macroglobulinele anormale.
PARAPSORIAZIS	nume dat unor dermatoze cronice caracterizate în general prin plăci roșietice scuamoase care amintesc de pielea din psoriazis dar fără caracteristicile esențiale ale acestuia.

PARASIMPATIC (SISTEM)	sistemul nervos vegetativ care se află alături de sistemul simpatic, centrul său fiind situat la cele două extremități, de sus și de jos, ale simpaticului.
PARASIMPATICOLITICE	grup de substanțe care împiedică efectele excitării nervilor parasimpatici și ale substanțelor parasimpatomimetice prin acțiune blocantă la nivelul sinapselor neuroefectorii.
PARASIMPATOMIMETIC	grup de substanțe care reproduc efectele excitării parasimpaticului, provocând contracția musculaturii netede digestive, bronșice și vezicale.
PARASISTOLIE	tip de pararitmic, caracterizat prin coexistența a două ritmuri cu frecvențe apropiate, cel ectopic fiind mai lent.
PARATHORMON	hormon secretat de glandele paratiroidale și care joacă un rol esențial în echilibrul fosfocalcic.
PARATIFOIDĂ (FEBRA)	sin. paratifos; boală cu simptome asemănătoare cu cele ale febrei tifoide; produsă de un bacil înrudit cu cel tific.
PARATIREOPRIV	proces patologic cauzat de absența glandelor paratiroidale.
PARATIREOSTIMULINĂ	sin. <i>hormon paratireotrop</i> ; hormon hipofizar neizolat, dedus după acțiunea pe care o au extractele antehipofizare asupra paratiroidelor.
PARATIREOZĂ	afecțiune neinflamatorie a glandelor paratiroidale.
PARATIROIDĂ	fiecare din cele patru glande endocrine (două superioare și două inferioare) situate pe fața posterioară a lobilor laterali ai glandei tiroide.
PARATIROIDECTOMIE	ablația chirurgicală a unei glande paratiroidale sau a celor patru glande paratiroidale în totalitate.
PARATIROIDITĂ	inflamația glandelor paratiroidale.
PARATONIE	stimularea sau întârzierea unor mișcări, la plante, sub influența unor stimuli externi.
PARATUBERCULOZĂ	1. boală având manifestări similare cu cele ale tuberculozei, însă cu altă etiologie; 2. bacterioză a taurinelor produsă de <i>Mycobacterium paratuberculosis</i> , caracterizată prin evoluție cronică, cu diaree, slăbire treptată până la cahezie și enterită hiperplazică difuză.
PARAVENOASĂ	injecție cu destinație intravenoasă, făcută greșit în țesutul care înconjoară vena.
PARAVITAMINOZĂ	1. forma cea mai gravă de manifestare a curențelor vitaminice, cu modificări ireversibile, observată obișnuit doar în condiții experimentale; 2. sindrom similar celor produse de avitaminoze, însă cu altă etiologie.
PARAZIT	organism vegetal sau animal care în timpul unei părți a existenței sale sau în totalitatea timpului se hrănește, în permanență sau temporar, cu substanțe produse de o altă ființă pe care nu o distruge, cu excepția unor cazuri rare în care paraziții s-au dezvoltat excesiv.
PARAZITICID	mijloc fizic sau chimic care omoară paraziții.
PARAZITIFUG	substanță care, datorită mirosului ce-l emană, îndepărtează ectoparaziții, fără a-i omorî.
PARAZITISM	1. condiție a unui organism care trăiește ca parazit al unui alt organism, 2. starea unui organism infestat cu paraziți; 3. prezența paraziților pe un individ sau în unele organe.
PARAZITOLOGIE	disciplină biologică al cărui obiect îl constituie studiul organismelor parazite din punct de vedere morfologic și biologic, elaborând totodată măsuri de prevenire a infestării și de combatere a paraziților.
PARAZITIZĂ	denumire dată bolilor de origine parazitară.
PARDEE (UNDA)	anomalie a traseului electrocardiografic, caracteristică în insuficiența coronariană, comportând un declaj superior al segmentului ST, cu concavitate inferioară și o undă T negativă, simetrică și ascuțită.
PARENCHIM	1. țesut moale cu aspect spongios, bogat în vase sanguine; 2. țesut vegetal, moale și spongios, compus din celule vii, care umple intervalele dintre părțile fibroase.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PARENTERAL	mod de administrare a medicamentelor; pe altă cale decât prin tubul digestiv.
PARESTEZIE	<ol style="list-style-type: none"> 1. tulburare funcțională a sistemului nervos, caracterizată prin: senzație de amorțeală, de arsură sau de rece; 2. senzație subiectivă spontană, anormală, de tip variabil care nu atinge pragul dureros.
PAREZĂ	paralizie parțială, incompletă, manifestată prin diminuarea forței musculare.
PARIETAL	<ol style="list-style-type: none"> 1. (fr. <i>pariétal</i>) formând un perete osos sau situat pe un perete; 2. aparținând la sau în relație cu osul parietal al cutiei craniene; os pereche care formează partea de mijloc a cutiei craniene
PARKINSON (BOALA)	boală degenerativă a sistemului nervos central apărând la vârste înaintate, cu evoluție progresivă.
PARMA (INCIDENTA)	incidență în radiografie pentru articulația temporomaxilară.
PARODONT	țesut de susținere a dintelui constituit din ciment, desmodont, os alveolar și gingie.
PARODONTITĂ	inflamația parodontului care debutează la nivelul gingiei care devine dureroasă.
PARODONTOLIZĂ	afecțiune caracterizată prin atrofia progresivă a parodontului, care interesează în special osul alveolar și desmodontul.
PARODONTOZĂ	formă de parodontoliză care debutează cu atrofia marginală a osului alveolar.
PARONICHIE	tumefacție inflamatorie în jurul unghiei, fără tendință la supurație.
PARORHIDIE	termen utilizat pentru indicarea oricărei deplasări a testiculelor în afara pungilor testiculare.
PAROTIDĂ	fiecare dintre cele două glande salivare așezate sub ureche, alături de maxilarul inferior.
PAROTIDITĂ	inflamația glandei parotide, produsă prin traumatisme, metastaze de tip piosepticemic etc., manifestată prin tulburări în consumul furajelor, deformarea și durere locală, febră, leziuni catarale, purulente, gangrenoase etc.
PAROTIDECTOMIE	extirparea glandei parotide.
PAROXISM	intensitate maximă; perioadă de acutizare a simptomelor unei boli, în special a celor care revin periodic.
PARSONNET (BUZUNAR)	pungă destinată să găzduiască un stimulator cardiac (pacemaker) implantat în regiunea pectorală, pt. fixare și împiedicarea deplasării în țesutul celular.
PARTICULĂ	cantitate de materie, în general cu o masă mică sau cu mici dimensiuni.
PARTENOCARPIE	dezvoltarea unor fructe fără semințe.
PARTENOGENEZĂ	(gr. <i>parthenos</i> - <i>virgin</i> ; <i>genesis</i> - <i>descendență</i>), formarea unui embrion și dezvoltarea unui organism din gametul femel nefecundat.
PARTURIENTĂ	femelă care naște.
PARTURIȚIE	sin. <i>naștere, fătare</i> – poate decurge normal, nefiind necesară intervenția omului și poartă denumirea de eutocie; când nu se poate desfășura numai prin eforturile femelei și trebuie să intervină omul pentru extragerea fătului, se numește distocie.
PASIV	<ol style="list-style-type: none"> 1. care suportă fără a reacționa, care nu face probă de nici o inițiativă; 2. orice act care nu este consecința unei acțiuni voluntare; 3. fenomen sau proces care este rezultatul indirect al unei acțiuni.
PASERIFORME	cel mai bogat ordin de păsări cuprinzând circa 65 de familii și peste 5100 de specii; resturile fosile indică prezența lor chiar din eocen.
PASTĂ	tip de unguent cu cantitate mai mare în substanța activă (peste 20 %).
PASTEUR (VACCINUL)	după numele marelui chimist și bacteriolog Louis Pasteur (1822-1895) v. vaccin antirabic.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PASTEUR LOUIS	(1822-1895) chimist și biolog francez; a fost membru al Academiei Franceze; la începuturile activității sale s-a ocupat de cercetări în domeniul chimiei iar ulterior a cercetat procesele de fermentație, dovedind că fermentațiile lactică, acetică, alcoolică etc sunt determinate de activitatea unor microorganisme specifice și nu de procese pur chimice.
PASTEURELLA	gen de bacterii din familia <i>Brucellaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> , având aspect de bacili scurți, gramnegativi; elipsoidali sau alungiți, colorați bipolar.
PASTEURELLA TULARENSIS	sin. bacil tularemie; cocobacil aerob, gram negativ, întâlnit la rozătoarele sălbatice; agentul etiologic al tularemiei la om și animale.
PASTEURELOZĂ	boală infecțioasă, contagioasă, inoculabilă, întâlnită în majoritatea speciilor domestice produsă de diferite pasteurile și caracterizată prin tulburări generale, semne de septicemie hemoragică etc.
PASTEURIZARE	după Pasteur, procedeau pentru conservarea temporară a alimentelor prin eliminarea relativă a germenilor prin încălzire la o temperatură inferioară a 100°C, metodă de a distruge agenții animați prin încălzire la 70-75°C timp de 20 min., într-un lichid după care se răcește brusc, pasteurizarea laptelui se face la 90°C timp de 30 de secunde, urmată de răcirea bruscă la 10°C.
PATA OARBĂ	regiune a câmpului vizual corespunzând papilei optice la nivelul căreia nu se formează nici o imagine deoarece lipsesc elementele retiniene fotosensibile.
PATCH-TEST	din engleză, aplicarea pe piele, a unei substanțe, cu scopul determinării sensibilității la un anumit agent.
PATELA	numele latin al rotulei.
PATELECTOMIE	ablația parțială sau totală a rotulei.
PATELITĂ	inflamația rotulei.
PATELLA ALTA	rotulă situată foarte sus.
PATELLA BAJA	patelă situată prea jos.
PATELLA BIPARTITA	anomalie congenitală a rotulei, caracterizată prin prezența unui fragment osos izolat, care se formează într-un punct de osificare suplimentar.
PATELOPLASTIE	intervenție chirurgicală reparatorie a rotulei.
PATERNAL	care provine de la tată.
PATHEY (MAMECTOMIA)	ablația unui sân cu mușchiul mic pectoral și a ganglionilor axilari.
PATOGEN	(gr. <i>pathos</i> – boală, <i>gennae</i> – a naște, a crea), capabil să producă o boală.
PATOGENIE	sin. patogeneză; mecanismul prin care apare și se dezvoltă o boală.
PATOGENITATE	capacitatea de a produce îmbolnăvire.
PATOGNOMONIC	simptom sau semn specific unei boli, care permite punerea diagnosticului.
PATOLOGIE	1. ramură a medicinei care se ocupă cu studiul bolilor cauzale și modificările produse de ele în structura și funcțiile organismului; 2. ansamblul modificărilor morbide care apar în țesuturile corpului în cursul unei anumite boli.
PATOLOGIE IATROGENĂ	orice reacție la un medicament, nocivă și neașteptată, la doze care în mod normal ar trebui să fie bine suportate.
PATOMIMIE	simularea conștientă sau inconștientă, a unei boli sau infirmități.
PATRUGEMENI	(<i>tuberculi</i>) formațiuni encefalice situate deasupra pedunculilor cerebrali înapoia hipofizei, cu aspect de eminente, perechi, legate la corpii înghenunchiați.
PAUCISIMPTOMATIC	afecțiune care se manifestă printr-un număr restrâns de simptome.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PAUL-BUNNELL (REAȚIA)	reacție pentru diagnosticul mononucleozei infecțioase, bazată pe evidențierea în serul bolnavului a unei imunoglobuline specifice prezente în 95% din cazuri.
PAUWELS (OPERAȚIA)	operație chirurgicală pentru tratarea unor subluxații congenitale ale coapsei sau pentru corectarea unei <i>coxa valga</i> .
PAVILION	porțiune cu aspect de cornet, situată la extremitatea unui conduct (ex. pavilionul urechii, pavilionul trompei uterine).
PAVIMENTOS	epiteliu constituit din celule plate, cu o formă care amintește pavajul.
PAVLONIAN	care se referă sau care este datorat fiziologului rus Pavlov, ex. teoria pavloniană a reflexelor condiționate.
PAVLOV	Ivan Petrovici (1849-1936), fiziolog rus, autorul teoriei reflexelor condiționate; a cercetat fiziologia circulației și digestiei și a descoperit reflexele condiționate și rolul lor în realizarea echilibrului dintre organism și mediu la animalele superioare și la om; a primit premiul Nobel pentru fiziologie și medicină (1904).
PAVOR NOCTURN	sin. frica de noapte; paroxism de anxietate determinat psihogen, apărând la copii în timpul somnului și manifestat printr-o tulburare de conștiință de tip crepuscular, cu mimică, gesturi și țipete.
PĂDUCHE	nume curent pentru insectele hematofage care trăiesc pe corpul și între firele de păr ale omului.
PĂR	1. (lat. <i>pilum</i> - <i>păr</i>) producție cornoasă a pielii (sau <i>faner</i> ; gr. <i>phaneros</i> - <i>vizibil</i>) filiformă, subțire de origine epidermodermică; rădăcina firului de păr, care se află în foliculul pilos, situată în piele, are la bază o parte mai dilatată – bulbul pilos, prevăzut cu o scobitură – papila piloasă; 2. fire de origine epidermică aflate pe tulpina, sau pe organele unor plante.
PĂSTAIE	fruct uscat, dehiscent, monocarpelar, multisperm, care se deschide prin separarea în două valve a carpelei și cu semințele prinse de-a lungul liniei de sudură a carpelei; este caracteristică majorității leguminoaselor (ex. fasole, mazăre etc.).
P.B.	abr. puncție biopsie.
Pb.	simbolul chimic pentru plumb.
P.B.E.	abr. <i>Perlsucht Bacillen Emulsion</i> ; formă de tuberculină preparată din culturi de bacili ai tuberculozei bovine.
P.C.E.	abr. poliartrită cronică evolutivă.
PEAK	din engleză, vârf; punct maxim.
PECQUET (CISTERNA)	umflătură de origine a canalului toracic aflată la nivelul celei de a doua sau a treia vertebre lombare, în care se varsă trunchiul intestinal limfatic, cele două trunchiuri limfatice lombare și trunchiurile limfatice din vecinătate.
PECTINAT	structura cu aspect de pieptene.
PECTINĂ	materie mucilaginoasă prezentă în numeroase vegetale; se poate extrage din gutui, pectinele servind pentru a se obține coloizi protectori emulsifianți în alimentație.
PECTORAL	care se referă la piept; v. mușchiul marele și micul pectoral.
PECTUS	partea anterioară a toracelui.
PEDAL	care se referă la picior, mai ales din punct de vedere funcțional.
PEDICUL	1. în știință, orice structură alungită și strâmtă; 2. în anatomie, orice structură alungită și strâmtă care suportă un organ sau care leagă două părți ale unui organ; ex. pedicul vertebral.
PEDICULOZĂ	leziuni cutanate cauzate de păduchi, provocate datorită gratajului.

PEDIGREE	genealogie; arbore genealogic; istoria strămoșilor unui individ reprezentată de un tabel, diagramă etc.
PEDOGENEZĂ	(gr. <i>pais – copil; genesis – origine, naștere</i>), reproducere precoce, prin dezvoltarea partenogenetică a celulei ou în stadii preadulte (embrioni, larve); pedogeneza apare în urma dezvoltării mai rapide a organelor de reproducere, comparativ cu corpul.
PEDOMORFOZĂ	(gr. <i>pais – copil; morphe - formă</i>), noțiune utilizată de W. Garstang în 1922, pentru a indica fenomenul stabilizării unor structuri primitive sau larvare în stadiul de animal adult sau la forme de animale regresate prin viața sedentară.
PEDUNCUL	1. în sens general, sin. pedicul; 2. în particular nume dat unor structuri alungite ale creierului.
PEDUNCUL CEREBRAL	denumire pentru cele două cordoane voluminoase, albe, care ocupă fața anterioară a mezencefalului.
PELADĂ	căderea părului de cauză necunoscută, în plăci mai mult sau mai puțin întinse, fără inflamații ale pielii cu atrofia foliculilor piloși.
PELAGIC	care trăiește liber în apele marine; animalele și plantele pelagice sunt divizate în plancton și necton.
PELAGRĂ	boală cauzată de carența în vitamina PP, de obicei la populația care se hrănește esențial cu porumb sau alte cereale sărace în această vitamină.
PELEAGROIDE	leziuni cutanate care se aseamănă cu cele din pelagră.
PELICULĂ	1. membrană fină; 2. gen de membrană foarte subțire care se formează la suprafața unor substanțe; 3. scuamă a pielii capului.
PELEGRINI-STIEDA (MALADIA)	periartrită osifiantă a condilului femural intern, de origine traumatică, care se manifestă clinic printr-o tumefacție dureroasă a părții interne a genunchiului, cu accentuarea durerii la mișcări.
PELLET	implant medicamentos subcutanat, de obicei un produs hormonal cu resorbție lentă.
PELUCID	(lat. <i>pellucidus - de la, prin; lucidus – clar transparent</i>), care apare relativ transparent.
PELVIAN	care aparține pelvisului.
PELVIMETRIE	parte de in obstetrică, care se ocupă cu aprecierea dimensiunilor bazinului; poate fi directă și indirectă.
PELVIN	care se referă la pelvis sau la canalul pelvin.
PELVIPERITONITĂ	peritonită localizată, ca urmare a difuziunii unui proces inflamator la organele genitale feminine, de la vezica urinară sau de la rect.
PEMFIGUS	denumire generică pentru dermatoze de cele mai variate etiologii, caracterizate prin bule intraepidermice consecutive unui proces de acantoliză.
PENDULAR	care are ritmul unui pendul, ex. ritm pendular al cordului fetal.
PENETRANȚĂ	frecvența sau expresivitatea cu care o genă se manifestă în fenotipul descendenților.
PENAJ	(lat. <i>penna - pană</i>), totalitatea penelor care formează îmbrăcămintea externă a păsărilor; este constituit din penele de contur sau de acoperire, din penele de încălzire și din pene pârtoase.
PENICILINĂ	antibiotic provenind din mucegaiuri (<i>Penicilium notatum</i> și <i>chrysogenum</i>) activ contra unui număr mare de germeni gram pozitivi sau gram negativi, treponeme și unele leptospire.
PENICILLIUM	gen de mucegaiuri, din care unele specii se dezvoltă intens pe furaje putând produce micotxicoze la animale.
PENIS	organul micțiunii și al copulației la mascul, fixat de simfiza pubiană deasupra burselor.
PENITA	sin. <i>penitis</i> – inflamația generală sau totală a penisului, interesând atât țesutul erectil cât și furoul.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PENROSE (DRENAJ)	drenaj realizat cu un tub de latex care poate conține o lamă de compresă.
PENSARE ARTICULARĂ	reducere a spațiului articular normal ce apare pe o radiografie.
PENSĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ustensilă anatomică și chirurgicală, folosită pentru prinderea și menținerea într-o anumită poziție a formațiunilor anatomice, în general compunându-se din două brațe care pot fi apropiate prin apăsare; 2. porțiunea anterioară a copitei.
PENSETĂ	unealtă cu care se manipulează obiecte de dimensiuni mici sau substanțe ce nu pot fi atinse cu mâna.
PENTADACTIL	(gr. <i>pente</i> – <i>cinci</i> ; <i>daktylos</i> - <i>degete</i>), despre vertebrate tetrapode, cu patru membre) care, în partea terminală a membrilor, au cinci degete; așa sunt amfibienii, reptilele, unele păsări și mamiferele.
PENTAZONI	substanțe organice naturale, din clasa poliglucidelor, derivate de la pentoze; se găsesc în natură în țesuturile vegetale constituind unul dintre componenții principali ai hemicelulozei.
PENTOZE	glucide simple (oze) cu cinci atomi de carbon corespunzând în general formulei brute $C_5H_{10}O_5$; în organismul animal sunt prezente mai ales ca componente ale nucleotidelor, ale unor coenzime, precum și ca produși intermediari în unele reacții biochimice.
PENTOZURIE	conținutul de pentoze în urină; întovărășește glicozuria sau se produce în urma supraalimentației la ierbivore.
PEPSINĂ	(lat. <i>pepsinum</i>), enzimă proteolitică din clasa hidrolaze, secretată de mucoasa stomacală și care hidrolizează parțial proteinele, în mediu puternic acid (pH= 1,5-2,5).
PEPTIDE	substanțe chimice rezultate din desfacerea hidrolitică a proteinelor.
PEPTONE	produse de degradare a cărnii prin acțiunea pepsinei și a pancreatinei.
PEPTONEMIE	prezența de peptone în sânge.
PEPTONURIE	prezența de peptone în urină.
PEPTIDAZĂ	enzimă specifică ce hidrolizează legăturile peptidice dintre aminoacizi.
PER OS	locuțiune latină semnificând <i>pe gură, pe cale bucală</i> (cu referire la administrarea unui medicament).
PERCEPTIBIL	care poate fi perceput prin simțuri.
PERCUTANĂ	prin intermediul pielii.
PERCUȚIE	procedeu de explorare clinică a unor organe interne care constă în percutarea cu lovituri ușoare și repetate a tegumentelor regiunii examinate, fie direct cu un deget, fie prin intermediul unui deget al celeilalte mâini aplicate pe piele.
PEREN	(despre plante) care trăiește și rodește câțiva ani; la erbacee, doar rădăcina este perenă, tulpina având o creștere anuală, în timp ce la plantele lemnoase atât rădăcina cât și tulpina au o creștere continuă de la an la an.
PERETE	structură care delimitează o cavitate sau o regiune anatomică sau histologică.
PERFORARE	deschidere în peretele unui organ cavitătar, într-o cavitate sau în continuitatea unui țesut, poate fi accidentală, chirurgicală sau consecința unui proces patologic.
PERFORAT (TENDON)	tendonul mușchiului flexor superficial al falangelor, prezintă deasupra buletului un inel prin care trece tendonul perforant.
PERFUZABIL	care se poate introduce în organism prin perfuzie.
PERFUZIE	introducere, picătură cu picătură, a sângelui sau a unei substanțe medicamentoase în arteră sau venă în scop terapeutic.
PERI	formațiuni cilindrice epidermale care îndeplinesc funcții diverse, astfel, sunt peri absorbantți, peri secretori, peri senzitivi etc.

PERIADENITĂ	(gr. <i>peri</i> – împrejur; <i>aden</i> - glandă); inflamația țesutului conjunctiv din jurul unui ganglion limfatic.
PERIANAL	situat în jurul anusului.
PERIANT	(gr. <i>peri</i> – în jurul; <i>anthos</i> - floare), înveliș floral extern, cu rol protector, alcătuit dintr-un număr variabil de piese (frunze modificate), libere sau mai mult sau mai puțin concrescute, adesea colorate, care înconjoară gineceul și androceul florii.
PERIAPENDICITĂ	inflamația peritoneului care înconjoară apendicele.
PERIARTRITĂ	inflamație a țesuturilor din jurul unei articulații.
PERIBLEM	(gr. <i>peri</i> + <i>blema</i> – pătură), zonă din meristemul apical, care generează scoarța.
PERICARD	înveliș fibrosos al inimii, locul de origine al marilor vase.
PERICARDITĂ	inflamație de natură infecțioasă sau neinfecțioasă, acută sau cronică, cu sau fără lichid, a pericardului.
PERICARDOCENTEZĂ	puncție a epicardului în scopul evacuării unui epanșament.
PERICARDOTOMIE	incizia pericardului.
PERICARP	(gr. <i>peri</i> + <i>karpos</i> - fruct), straturi de țesuturi care alcătuiesc pereții unui fruct, dezvoltate din peretele ovarului; în pericarpul unor fructe pot fi distinse câteva straturi: extern – exocarpul, intermediar – mezocarpul și intern – endocarpul.
PERICENTRIC	(gr. <i>peri</i> + <i>kentron</i> - centru), care implică ruperi ale brațelor cromozomului de o parte și de alta a centromerului.
PERICICLU	(gr. <i>peri</i> + <i>kyklos</i> - cerc) noțiune utilizată în botanică pentru a indica stratul extern al cilindrului central, situat între endoderm și țesuturile conducătoare.
PERICISTICITĂ	inflamația țesuturilor din jurul canalului cistic care face comunicarea dintre vezicula biliară și canalul hepatic.
PERICOLECISTITĂ	inflamația țesutului conjunctiv care înconjoară vezica biliară.
PERICOLITĂ	inflamația peritoneului care înconjoară colonul, în general circumscrisă și consecutivă unei colite segmentare.
PERICONDRITĂ	inflamația pericondrului.
PERICONDRU	membrană conjunctivă care constituie un înveliș pentru unele cartilagii, ca cele costale de exemplu.
PERIDERM	(la plante) structură rezultată din diviziunea felogenului, acesta dă naștere, spre exterior, suberului și spre interior, felodermului, care împreună alcătuiesc peridermul.
PERIDUODENITĂ	inflamația peritoneului periduodenal care duce la formarea de aderențe cu organele vecine.
PERIDURAL	care este situat extern în jurul durei mater.
PERIESOFAGITĂ	inflamația țesuturilor din jurul esofagului, deseori consecutivă rupturii sau flegmonului esofagului, manifestată prin febră, deformare edematoasă cervicală, sindrom mediastinal etc.
PERIFLEBITĂ	inflamație a tunicii externe a venelor, însoțită de reacția inflamatorie a țesutului înconjurător.
PERIFOCAL	situat în jurul unui focar de infecție.
PERIFOLICULITĂ	inflamația pielii din jurul unui folicul pilos.
PERIFRENITĂ	inflamația țesuturilor din jurul diafragmului.
PERIHEPATITĂ	inflamația învelișului fibros al ficatului, însoțită în general de inflamația peritoneului din jur.
PERIHILAR	care se găsește în jurul unui hil.

PERILIMFANGITĂ	inflamația țesutului care înconjoară vasele limfatice.
PERILIMFĂ	lichid incolor, cu o compoziție identică cu cea a lichidului cefalorahidian, care umple spațiul între labirintul osos și membranos și care comunică cu spațiile subarahnoidiene prin apeductele vestibulului și melcului.
PERIMASTITĂ	inflamația țesutului conjunctiv care înconjoară glanda mamară.
PERIMETRIE	explorarea și determinarea precisă a întinderii câmpului vizual periferic și central, reprezentată apoi grafic.
PERIMETRITĂ	inflamația țesutului conjunctiv din jurul uterului.
PERINATALĂ	perioadă situată în imediata apropiere a datei probabile a nașterii.
PERINEAL	care aparține perineului.
PERINEU	regiune a corpului, la mamiferele placentare, cuprinsă între canalul anal și baza organelor urogenitale externe (vulva, respectiv baza penisului).
PERINEFRITĂ	inflamația țesutului care înconjoară rinichiul.
PERINEOPLASTIE	refacerea chirurgicală a regiunii perineale.
PERINEORAFIE	sutura chirurgicală a unui perineu rupt.
PERINEOTOMIE	incizia perineului.
PERINERV	țesut conjunctiv care înconjoară fiecare fascicul al unui nerv periferic.
PERINEVRITĂ	inflamația țesutului conjunctiv de susținere, care înconjoară fibrele unui nerv.
PERIOADĂ GEOLOGICĂ	diviziune a timpului în cadrul erelor geologice.
PERIODIC	care se reproduce, care survine la intervale regulate.
PERIODISM	proprietate a unor funcții fiziologice de a se repeta la intervale de timp regulate.
PERIONIX	inflamația țesutului din jurul unghiei.
PERIOST	membrană fibroasă albărie care acoperă osul, cu excepția suprafețelor articulare.
PERIOSTITĂ	proces inflamator septic sau aseptic al periostului.
PERIOSTOZĂ	îngroșarea difuză a periostului.
PERIOVARITĂ	inflamația țesutului din jurul ovarului.
PERIPANCREATITĂ	inflamația țesuturilor, în special a peritoneului care înconjoară pancreasul.
PERIPLASMĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. plasmă celulară, reprezentând un amestec de citoplasmă și nucleoplasmă, în care se găsesc cromozomii și fusul central, după ruperea membranei nucleare; 2. centroplasma sau zona din jurul asterului; 3. citoplasma care înconjoară gălbenușul ouălor centrolecite.
PERISABIL	produs care-și modifică însușirile; produs care se alterează.
PERISALPINGITĂ	inflamația peritoneului care învește oviductul.
PERISCIZURITĂ	inflamația parenchimului pulmonar la nivelul unei scizuri.
PERISINOVITĂ	inflamația țesutului conjunctiv din jurul unei sinoviale.
PERISODACTILIE	(gr. <i>perissor</i> – <i>superficial</i> ; <i>daktilos</i> - <i>deget</i>); subordin al mamiferelor ungulate, având un număr impar de degete, mediul fiind mai dezvoltat.
PERISPERM	(gr. <i>peri</i> + <i>sperma</i> - <i>sămânță</i>), țesut nutritiv care înconjoară embrionul la unele semințe; acesta este format din țesut nucelar, situat la exteriorul sacului embrionar.
PERISTALTICĂ	mișcări prin care esofagul, stomacul și intestinele se contractă, favorizând degluția și apoi digestia, chiar și absorția intestinală.

PERISTALTISM	ansamblul mișcărilor peristaltice.
PERISTOM	regiunea din jurul gurii, ex. la ciliate; la gasteropode, denumire dată îngroșării care garnisește deschiderea cochiliei și corespunde marginii mantalei, bogată în glande ce secretă cochilia.
PERITECIE	corpul de fructificație la unele ciuperci ascomicete și licheni; este complet închisă sau prevăzută cu un por, ostiolă.
PERITENDINITĂ	inflamația tecii conjunctive a unui tendon.
PERITONEOGRAFIE	radiografia peritoneului după injectarea unui produs radioopac în cavitatea peritoneală.
PERITONEU	membrana seroasă formată din două foițe, peritoneul parietal care tapetează pereții profunzi ai abdomenului și peritoneul visceral care îmbracă organele abdominale.
PERITONITĂ	proces inflamator acut sau cronic al peritoneului.
PERITONISM	ansamblu de simptome care simulează o peritonită acută fără a fi inflamată peritoneul în sine.
PERITONIZARE	acoperirea cu peritoneu a suprafeței unui organ abdominal și reconstituirea prin sutură a continuității între peritoneul parietal și cel visceral.
PERIUȚĂ	formațiune de fire de păr pe fața internă a tarsului (pe porțiunea reprezentată de metatars) picioarelor posterioare la albine, care servește la adunat polen.
PERIVAGINITĂ	inflamația țesutului conjunctiv din jurul vaginei.
PERIVASCULAR	care se află în jurul unui vas sau a vaselor sanguine.
PERIVISCERITĂ	reacție inflamatorie a peritoneului în jurul unui viscer.
PERLĂ	formațiune obișnuit sferică produsă în manta sub cochilie la unele moluște; este constituită din pături concentrice de sidex depuse ca o reacție de izolare în jurul unui corp străin.
PERMANGANAT DE POTASIU	antiseptic de uz extern utilizat sub formă de soluție diluată, în special în dermatologie.
PERMEABILITATE	1. proprietatea unui corp de a permite pătrunderea unei substanțe; 2. capacitatea unui conduct, a unui vas, de a lăsa să treacă lichidele prin lumenul lor.
PERMIAN	ultima perioadă a paleozoicului, care precede triasicul din mezozoic și a început în urmă cu circa 215.000.000 ani; s-au dezvoltat reptilele și a avut loc declinul plantelor uriașe, preponderente în carbonifer.
PERNICIOASĂ	care provoacă un rău; vătămătoare, dăunătoare.
PERONEU	os lung și subțire situat pe partea externă a gambei; se articulează în sus cu tibia, în jos cu tibia și astragalul.
PERONIER	care se referă la peroneu.
PREOPERATOR	care survine sau care este efectuat în cursul unei intervenții chirurgicale.
PERORAL	care este administrat pe cale bucală.
PEROXIDAZĂ	enzimă prezentă mai ales în celulele vegetale, care catalizează oxidarea unui substrat prin transferul hidrogenului la peroxidul de hidrogen.
PEROZĂ	sin. <i>moliciunea picioarelor sau a labelor, boala jaretelor, luxația tendoanelor lui Achile</i> – boală a puilor de găină și curcă, determinată de carența în mangan și vitamine, care duce la acondroplazie și lipsă de osificare a cartilajului de conjugare.
PERSISTENȚA ARTEREI OMBILICALE	anomalie întâlnită la viței, reprezentând adesea cauza unei ocluzii intestinale prin îndoirea unei anse intestinale în jurul respectivei artere.
PERSISTENȚA CANALULUI URAC	anomalie întâlnită mai ales la mânji, caracterizată prin persistența respectivei formațiuni embrionare, care leagă în perioada uterină alantoida de vezica urinară; se manifestă prin scurgere de urină prin ombilic, predispunând la infecții ombilicale și urinare grave.

PERSELARE	însușire fizică a cărnii, care este regulat infiltrată cu grăsime, sub formă de arborescențe fine, amintind de frunzele de pătrunjel.
PERSPIRAȚIE	1. schimburi respiratorii care se efectuează prin tegumente, importante la unele animale, foarte limitate la om, 2. eliminarea de apă prin evaporare continuă, imperceptibilă, la suprafața pielii sau prin evaporarea sudorii acumulate pe piele.
PERTHES (BOALA)	sin. coxa plana.
PERTUSIS	tuse convulsivă.
PERVERTIT	individ devenit amoral și asocial sub influența nefastă a mediului în care trăiește.
PES	1. denumire atribuită piciorului; 2. formațiune anatomică în formă de picior.
PESAR	intruiment în formă de inel, confecționat din cauciuc, metal sau material plastic, care se introduce în vagin în scopul reducerii deplasărilor uterine.
PESTĂ	sin. ciură; boală pestilențială, endemoepidemică, provocată de <i>Pasturella</i> p. [redacted] misă de la rozătoare la om prin intermediul puricilor.
PESTICID	substanță sau produs chimic capabil să distrugă sau să împiedice dezvoltarea unor organisme vii considerate dăunătoare.
PESTILENȚIAL	cu caracter putrid, urât mirositor, infect.
PET	tomografia cu emisiune de pozitroni aplicată la cercetarea fundamentală a creierului, prin vizualizarea foarte precisă a zonelor de activitate cerebrală.
PETALĂ	(gr. <i>petalon</i> - frunză), parte componentă a corolei unei flori; are o parte bazală, unguicula, și o parte lățită, obișnuit colorată, lamina.
PETEȘIE	sufuziune sanguină subtegumentară sau submucoasă, apărând sub forma unei mici pete purpurice, rotunde, punctiforme sau lenticulare.
PEȚIOL	(lat. <i>petiolus</i> - picioruș), pedunculul frunzei, situat între teacă sau tulpină și limb.
PETIT MAL	termen francez păstrat în medicina noastră, care desemnează unele forme minore ale epilepsiei, din care cea mai caracteristică este absența epileptică.
PETROMASTOIDIAN	care se referă la stânca temporalului și la apofiza mastoidă.
PETROZITĂ	osteită a părții profunde a stâncii consecutivă aproape întotdeauna unei otite medii.
PETZ (APARATUL)	pensă-clește pentru prinderea agrafelor în cazul unei suturi practicate pe stomac sau intestin.
PEZZER (SONDA)	sonda din cauciuc terminată printr-o umflătură în formă de ciupercă, care servește la menținerea în uretră.
PFANNENSTIEL (INCIZIA)	incizie pentru laparotomie suprapubiană efectuată transversal, în regiunea piloasă a pubisului, în scop estetic pentru a ascunde cicatricea.
pg.	simbol pentru picogram.
pH.	simbol care exprimă aciditatea sau alcalinitatea unei soluții.
PIA MATER	membrană fină internă (cea mai profundă dintre cele trei foițe) a meningelui, fibrovasculară aderentă intim la suprafața substanței constitutive a sistemului nervos central.
PICIOR	organ locomotor care variază mult la diferite grupe de animale; este organ pereche (la majoritatea animalelor) și nepereche (la moluște), cu structuri, forme și adaptări locomotorii variabile de la o grupă taxonomică de animale la alta.
PICNIDIE	cavitate miceliană mică, globuloasă, unde se găsesc filamente subțiri pe care se formează picnospori.

PICNOZĂ	contractia anormală a nucleului care apare ca o masă compactă puternic colorabilă; poate apare ca un efect natural sau indus de agenți fizici sau chimici, atât în interfază cât și în timpul diviziunii când cromozomii se contractă și se aglomerează în formațiuni neregulate.
PIELE	(lat. <i>cutis - piele</i>), înveliș conjunctiv epitelial care acoperă întreaga suprafață a corpului vertebratelor; are rol de protecție, sensibilitate, respirație, termoreglare, excreție și în diferențierea din ea a unor producții ale pielii, unele de natură cornoasă, altele de natură glandulară; pielea este alcătuită din epiderm, derm și hipoderm.
PIELITĂ	inflamația bazinetului renal, produsă prin infecții descendente, ascendente etc., manifestată similar cu pielonefrita, cu deosebirea că atât semnele generale, cât și cele locale sau leziunile sunt mai discrete.
PIELOGRAFIE	metodă radiologică pt. punerea în evidență a arborelui uretero-pielocaliceal.
PIELONEFRITĂ	nefropatie interstițială supurată, acută sau cronică, uni- sau bilaterală, mai frecventă la femei, copii și bătrâni, asociată de obicei cu leziuni bazinetale.
PIEMIE	1. apariția simultană a mai multor abcese diseminate în diverse organe; 2. pătrunderea puroiului în sânge; 3. invazie metastatică.
PIEPTEN	1. organ pereche, caracteristic unor arahnide (ex. scorpion); acești apendici, asemănători unor piepteni cu 3-40 dinți, sunt localizați abdominal și se consideră că au rol senzorial servind la împerechere; 2. organ în umoarea sticloasă a ochiului păsărilor, alcătuit din mai multe lamele juxtapuse, puternic vascularizat, cu rol în nutriția ochiului.
PIETROȘI (NERVI)	fine ramuri nervoase de conexiune situate la nivelul urechii mijlocii distingându-se: un nerv pietros mare profund și un nerv pietros mic profund, ambii atașați de ramura timpanică a nervului glosofaringian, un nerv mare pietros superficial și un nerv mic pietros superficial, ambii detașați din nervul intermediofacial.
PIGMENTUM	pigment; element care dă culoare proprie celulelor sau țesuturilor.
PILOASĂ	referitor la păr; regiunea piloasă a..., regiune acoperită cu păr
PILOCARPINĂ	alcaloid principal extras din frunzele diferitelor specii de <i>Pilocarpus</i> ; clorhidratul său este foarte solubil în apă și are acțiune parasimpaticomimetică.
PILOERECȚIE	tendința de ridicare (erecție) a firelor de păr, ca urmare a diverși stimuli.
PILOMOTOR	fenomen umoral sau nervos capabil să contracte mușchii piloerectori ai pielii.
PILOR	(fr. <i>pylore</i>) deschiderea circulară a stomacului în duoden.
PILORIC	referitor la pilor.
PILORIZĂ	strat de celule parenchimatice care acoperă apexul rădăcinii.
PILOROSPASM	spasm al pilorului.
PILORUS	sin. pilor; deschiderea circulară a stomacului în duoden, constând dintr-un pliu al membranei mucoase și din țesut muscular neted care înconjură această deschidere.
PINEALĂ (GLANDA)	v. epifiză.
PINOCITOZĂ	(gr. <i>piein – a bea + kytos - celulă</i>), ingestia de soluții cu substanțe macromoleculare de către celule prin invaginarea membranei plasmatică; se formează astfel în celulă vezicule al căror volum se reduce apoi treptat prin cedarea către citoplasmă a lichidului captat din afară.; termenul modern este microfagocitoză.
PINTEN	1. formațiuni (două) situate la extremitatea tibiei piciorului la insecte, reprezentând peri adevărați constituiți în țepi puternici; 2. teacă cornoasă ce acoperă o excrescență ascuțită a unui os pe picior, la păsări (excrescență care are substrat un osteofit).

PINPEDE	(gr. <i>pinna</i> – înotătoare + <i>pous</i> - picior), ordin de mamifere carnivore, placentare, adaptate la viața marină, mai ales în regiunile reci, cu corp fusiform și cu membrane adaptate la înot: foca, morsa, leul-de-mare etc.
PIOBACILOZĂ	sin. <i>cahexia piemică a porcului</i> – infecție secundară la porcei, produsă de <i>Bact. piogenes</i> , însoțind pasteureloza, pesta, bronhopneumonia enzootică etc., și manifestată prin prezența de focare supurative diseminate, conținând un puroi gros, de culoare verzuiue.
PIODERMITĂ	denumire generică pentru afecțiuni ale pielii și mucoaselor provocate în special de streptococi și stafilococi.
PIOGEN	care produce puroi.
PIOMETRU	acumulare de puroi în cavitatea uterină, ca urmare a unei inflamații purulente și închiderii gâtului uterin; provoacă mărirea în volum a uterului, îngroșarea pereților uterini, distrugerea mai mult sau mai puțin profundă a mucoasei uterine.
PIONEFRITĂ	nefrită produsă de bacterii diferite, caracterizată morfopatologic prin formarea de abcese în rinichi, iar clinic prin modificări generale, febră intermitentă sau remitentă, semne de durere renală, piurie etc.
PIOPNEUMOTORAX	colecție pleurală mixtă, purulentă și gazoasă, produsă în pleurezii septice, manifestată prin febră, sindrom de tignafes, semne fizice de pleurezie și pneumotorax, lichid de puncție purulent etc.
PIOREE	(gr. <i>pyon</i> – puroi; <i>rein</i> – a curge), scurgere purulentă.
PIOSALPINGITĂ	(gr. <i>pyon</i> – puroi; <i>salpinx</i> - trompă), acumulare de puroi în oviduct, ca urmare a unei salpingite purulente și a obstruării acestui conduct.
PIOTORAX	colecție purulentă pleurală, de ordin traumatic sau piosepticemic, manifestată prin modificări generale, febră, leucocitoză, neutrofilie, lichid purulent la toracocenteză.
PIPOTĂ	denumire dată stomacului muscular al păsărilor.
PIRAMIDE MALPIGHI	formațiuni structurale din zona medulară a parenchimului renal prin care se securge urina.
PIRETIC	(gr. <i>pyretos</i> -febră) febril.
PIRIDOXINĂ	substanță organică hidrosolubilă cu nucleu piridic.
PIRIMIDINĂ	substanță organică heterociclică, în care heteroatomul este azotul.
PIROFOSFAT	sare a acidului pirofosforic.
PIROGEN	care provoacă febră.
PIROMAN	impuls irezistibil de a provoca incendii.
PIROPLASMOZĂ	1. termen general utilizat pentru definirea unui grup de boli produse de piroplasmе diferite sau chiar de genuri diferite (babesia, teillera etc), manifestată prin icter, anemie, hemoglobinurie etc.; 2. boală tropicală întâlnită la mamifere și păsări, produsă prin multiplicarea în hematii a protozoarelor microscopice.
PIROZIS	simptom caracterizat prin senzația de arsură retrosternală și determinat de iritația esofagului terminal.
PITECANTROP	fosilă, reprezentant al lui <i>Homo erectus</i> , descoperit în insula Jawa de antropologul E. Dubois; acesta întrunea caractere de maimuță și de om, din care cauză a fost denumit maimuță-om sau <i>Pithecanthropus erectus</i> .
PITUITAR	1. sin. hipofizar; 2. mucoasa pituitară.
PITUITARISM	tulburare funcțională a hipofizei.
PITUITĂ	lichid vâscos compus din salivă și secreții esofagiene acumulate în timpul nopții, eliminate dimineața, ca urmare a unui spasm al cardiei, la subiecți cu gastrite, în special alcoolice.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PITUITRINA	sin. <i>vasopresină</i> –hormon extras din hipofiza posterioară care are acțiune vasopresoare, antidiuretică și ocitocică.
PITYRIAZIS	(gr. <i>pitiron -tărățe</i>), erupție scuamoasă, caracterizată prin pelicule cornoase de dimensiunea tărâțelor.
PITYRIAZIS ROZEA	boală cu etiologie incertă, mai frecventă primăvara, observată la porci, putând îmbrăca aspect enzootic, caracterizată prin erupții cutanate eritemo-scuamoase inelare, care se vindecă deseori spontan.
PIURIE	prezența piroiului în urină în cazul unei infecții a căilor urinare sau genitourinare.
PLACEBO	<ol style="list-style-type: none"> 1. substanță fără efect farmacodinamic obiectiv 2. efect atribuit unei substanțe fără acțiune farmacodinamică.
PLACENTA PRAEVIA	placentă inserată pe segmentul inferior al uterului.
PLACENTĂ	masă cărnoasă și spongioasă care învelește fătul și prin care acesta primește hrana în perioada de gestație.
PLACENTOFAGIE	tendința animalelor de a-și consuma placenta imediat după parturiție, întâlnită la aproape toate speciile cu excepția cabalinelor.
PLACENTOM	angrenajul format de un cotiledon și un caruncul uterin; reprezintă unitatea morfo-funcțională a placentei la rumegătoare.
PLACHETAR	se referă la plachete sanguine.
PLACHETE SANGUINE	sin. trombocite; elemente figurate, anucleate ale sângelui circulant.
PLACODERMI	clasă de pești fosili, apăruiți la sfârșitul silurianului și începutul devonianului, dezvoltăți în carbonifer și care au dispărut în permian; aceștia sunt primele vertebrate cu maxilar inferior; aveau capul și partea anterioară a corpului acoperite cu plăci osoase.
PLAGĂ	<ol style="list-style-type: none"> 1. sin. rană; leziune a țesuturilor corpului; 2. calamitate, nenorocire.
PLAGIOSERĂ	devierea succesiunii normale a plantelor spre un nou curs sub influența unor factori externi.
PLAGIOTROPISM	tendință de orientare de la vertical la oblic sau orizontal.
PLANCTON	animalele și plantele care plutesc în stratul de apă de la suprafața mărilor și lacurilor, în general, de dimensiuni mici (cele mai mici sunt diatomeele).
PLANTĂ VASCULARĂ	plantă care posedă vase adaptate la transportul sevei, cum sunt de exemplu plantele pteridofite și spermatofite.
PLANTĂ	talpa piciorului.
PLANTAR	<ol style="list-style-type: none"> 1. (lat. <i>planta – talpa piciorului</i>), care aparține tălpii piciorului (porțiunea posterioară a autopodiului pelvin); 2. zona de sprijin a membrului.
PLANTIGRADE	(despre animale vertebrate) care calcă pe toată talpa piciorului, ceea ce face ca deplasarea să fie greoaie.
PLASMAGENĂ	particulă sau factor genetic localizat în citoplasmă, care are proprietățile genei; se autoreproduce, suferă mutație, transmite ereditatea de la celula mamă la celula-fiică și afectează caracteristicile celulei în care este localizată; se deosebește de genă prin aceea că nu se moștenește după tipul mendelian.
PLASMĂ	componentă lichidă, lipsită de elemente figurate, a sângelui, limfei, lichidului seminal.
PLASMĂ GERMINATIVĂ	noțiune propusă în 1884 de August Weismann (1834-1914) pentru a indica materialul genetic transmis neschimbat de la o generație la alta, prin celulele germinale, în care se găsește întregul viitor al individului, formele și proprietățile lui; potrivit concepției, numită <i>weismannism</i> , selecția naturală, evoluția, au la bază predispozițiile ascunse în celula germinală și nu moștenirea caracterelor dobândite, care nu sunt ereditare.

PLASMĂ SANGUINĂ	fază lichidă a sângelui constituită din ser, fibrinogen și factori de coagulare; se obține prin recoltarea sângelui pe anticoagulanți.
PLASMĂ SEMINALĂ	fracțiunea lichidă a spermei, alcătuită din produsul de secreție a glandelor anexe; prin substanțele nutritive pe care le conține asigură metabolismul spermatozoizilor.
PLASMINĂ	1. enzimă bacteriană capabilă să lizeze fibrina; 2. enzimă proteolitică ce catalizează liza coagulului sanguin.
PLASMINOGEN	care eliberează derivați alfa și β de fibrină.
PLASMOCITOM	sin. mielom solitar.
PLASMODESME	structuri fibrilare plasmatică microscopice care străbat pereții celulari și formează punți între celulele adiacente din țesuturile vegetale.
PLASMODIOZĂ	hemosporidioză produsă de germeni din subordnul <i>Plasmodida</i> , familia <i>Plasmodidae</i> .
PLASMIDIUM	gen de protozoar din familia plasmodidae, clasa <i>Sporozoa</i> .
PLASMOLIZĂ	(gr. <i>plasma</i> – formație + <i>lysis</i> – pierdere, distrugere), pierderea prin osmoză a apei de către vacuole și celula vegetală în ansamblul ei, în prezența unei soluții hipertonică extracelulare; ca rezultat are loc contractarea protoplasmei și desprinderea, pe suprafețe mai mici sau mai mari, a membranei plasmatică de pereții celulozici rigizi.
PLASMON	termen utilizat de F. von Wettstein (1924), pentru a indica totalitatea purtătorilor extranucleari ai înșușirilor ereditare sau totalitatea plasmagenelor, a factorilor ereditari din citoplasmă.
PLASTICĂ	orice operație care vizează repararea unui organ sau restabilirea funcțiilor sale, fără rezecții mutilante.
PLASTICITATE	proprietate a țesutului de a se forma sau reforma după distrugere.
PLASTIE	restaurarea chirurgicală a unui organ sau a unei părți a corpului.
PLASTOGENE	factori ereditari localizați în plastide, formați din A.D.N.; totalitatea plastogenelor formează plastomul.
PLASTIDE	(gr. <i>plastos</i> - format), organite cu structură caracteristică situate în citoplasma celulelor majorității plantelor; posedă în general pigmenți și sunt implicate în activitatea metabolică a plantelor, în special în formarea hidraților de carbon prin fotosinteză.
PLATELMINȚI	(gr. <i>platys</i> – plat, turtit, <i>helmins</i> - vierme), încrengătură care cuprinde viermii cu corpul lățit, nesegmentat, cu simetrie bilaterală, au un singur orificiu (bucă-anal), tub digestiv cu două ramuri lungi și un mare număr de ramuri laterale, aparat excretor format din protonefridii; sunt lipsiți de aparat respirator și circulator.
PLATIRINE	grup de maimuțe inferioare (răspândite în America Centrală și America de Sud) caracterizate printr-un sept nazal lat, fapt care face ca nasul să fie lățit și turtit.
PLĂMÂN	fiecare din cele două organe respiratorii, drept și stâng, situate în cavitatea toracică, separate prin mediastin.
PLECOPTERE	ordin de insecte cu metamorfoză incompletă, cu larve acvatice.
PLECTENCHIM	(gr. <i>plektos</i> – răsucit, încolăcit + <i>engchyma</i> – infuzie, amestec), denumire generică dată țesutului care intră în alcătuirea hifei ciupercilor; poate fi de două feluri: prosenchim și pseudoparenchim.
PLEIOCHAZIU	(gr. <i>pleion</i> – mult + <i>chasis</i> - diviziune), tip de inflorescență cimoasă (ex. la <i>Euphorbiaceae</i>).
PLEIOTROPIE	(gr. <i>pleion</i> – mult + <i>trope</i> - rotire), situație în care o genă controlează două sau câteva caracteristici; asemenea gene se numesc pleiotrope.
PLEISTOCEN	prima epocă a perioadei cuaternare din cenozoic, care începe în urmă cu circa 1.000.000 ani și durează până în urmă cu circa 50.000 ani.

PLEROM	(gr. <i>pleroma</i> – <i>umplere, plombă</i>), partea centrală a meristemului apical din care se formează cilindrul central și măduva rădăcinilor și tulpinilor.
PLEOAPĂ	placă cutaneomucoasă care acoperă anterior globul ocular.
PLETORĂ	supraabundență se sânge.
PLEURAL	se referă la pleură; al pleurei.
PLEURĂ	foiță seroasă mezotelială care învește plămâni și în continuare căptușește pereții cutiei toracice.
PLEURITĂ	inflamație acută sau cronică a pleurei, cu (sau fără) revărsat lichidian.
PLEUROCENTEZĂ	puncția pleurală practică în general pentru evacuarea unui epanșament pleural.
PLEURODINIE	durere intercostală în raport cu un proces inflamator reumatismal.
PLEUROLIZĂ	secționarea bridelor sau aderențelor formate între cele două foițe pleurale.
PLEUROTOMIE	incizia pleurei parietale.
PLEX	în anatomie, rețea de nervi și de vase sanguine și limfatice, constituită din numeroase anastomoze.
PLICATURĂ	tehnică chirurgicală care constă în efectuarea unui pliu la nivelul unei structuri anatomice sau a unui organ în scopul modificării poziției, formei sau funcției acestuia.
PLIOCEN	ultima epocă a perioadei terțiare din cenozoic; începe în urmă cu circa 12.000.000 ani.
PLOIDIE	termen care indică fenomenul variației numărului de cromozomi din nucleu; variațiile numerice pot fi reprezentate de: euploidie și aneuploidie.
PLUMB	metal alb, ușor cenușiu, moale, maleabil; acesta se găsește în cantități mici în organismul omului și animalelor.
PLUMULA	mugurașul primar al embrionului unei semințe, din care se dezvoltă tulpinița.
PLURICELULAR	se spune despre un organism constituit dintr-un mare număr de celule.
PNEUMOALERGEN	alergen a cărui inhalare produce manifestări respiratorii.
PNEUMARTERIOGRAFIE	radiografia unui segment arterial după injectarea unui mediu de contrast.
PNEUMARTROZĂ	prezența gazului într-o cavitate articulară.
PNEUMATOCEL	(gr. <i>pneima</i> – <i>aer, vânt; cili</i> – <i>tumoră, deformare</i>) retenție gazoasă într-un conduct sau cavitate organică, urmată de deformarea, hernia sau deplasarea respectivei formațiuni, în urma presiunii exercitate de gaze.
PNEUMATOFOR	1. rădăcină respiratoare la plantele din zona tropicală umedă, în mangrove; 2. organ apical de plutire în colonia sifonoforelor.
PNEUMATOZĂ	prezența aerului sau a unui gaz în țesuturi, organe sau regiuni anatomice în care în mod normal nu sunt aceste elemente.
PNEUMOCENTEZĂ	puncția (pulmonului) în vederea evacuării conținutului din cavitatea interpleurală.
PNEUMOCHISTOGRAFIE	examen radiologic al unui chist după injectarea de aer în cavitatea chistică.
PNEUMOCOC	gen de bacterii din familia <i>Lactobacillaceae</i> , care produce pneumonia.
PNEUMOCOCIE	ansamblu de accidente morbide provocate de pneumococ.
PNEUMOCONIOZĂ	1. inflamație cronică aseptică sclerogenă a țesutului pulmonar datorată inhalării unor particule pulverulente cu acțiuni mecanice și iritații chimice; 2. denumire generică pentru îmbolnăviri profesionale, interesând zona pulmonară.
PNEUMOCYSTIS CARINII	parazit încadrat de cei mai mulți autori în ordinul <i>Haplosporidia</i> , este agentul etiologic al pneumocistozei.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PNEUMOGRAF	sin. <i>stenograf</i> – dispozitiv de înregistrare a variației circumferinței toracice în timpul mișcărilor respiratorii.
PNEUMONIE	grupă de boli pulmonare caracterizate prin inflamație fără supurație a parenchimului pulmonar.
PNEUMOPATIE	nume generic atribuit tuturor bolilor pulmonare.
PNEUMOTORAX	acumulare de gaze sau de aer în cavitatea interpleurală, ca urmare a unor traumatisme ale cutiei toracice, a deschiderii unei caverne sau a dezvoltării unui proces septic gazos.
PNEUMOTROP	virus care provoacă leziuni în aparatul respirator (ex. virusul gripei umane și porcine, al pleuropneumoniei infecțioase a calului etc.).
PODII	(gr. <i>pous - picior</i>), picioare sau structuri asemănătoare picioarelor prezente la echinoderme.
PODODERMATITĂ	inflamația membranei cheratogene a copitei la ecvine; poate fi congestivă simptomatică, toxi-alimentară, toxigravidică, cronică deformantă, exudativă, gangrenoasă, supurativă etc.
PODOFILITĂ	inflamația podofilului, provocată în general de cauze traumatice și manifestată prin sensibilitate la nivelul peretelui de corn, șchiopătură.
POGONOFOR	grup de animale nevertebrate deuterostomiene, marine abisale, sedentare, trăind în tuburi de secreție proprie, cu corp alungit; sunt celomate lipsite de tub digestiv, deși trăiesc liber.
POIKILOBLAST	eritroblast de formă neregulată.
POIKILOCIT	eritrocit deformat în rachetă, în pară, dantelat.
POIKILOTERM	se spune despre un animal a cărui temperatură este variabilă, dependentă de temperatura mediului înconjurător.
POLAKIURIE	nevoia de a urina în mod frecvent.
POLEN	gametofitul mascul la plantele gimnosperme și angiosperme; este reprezentat de microspor, care rezultă în urma diviziunii reducionale petrecută în antere; pentru a deveni funcțional, grăunciorul de polen ajuns pe stigmat, germinează și suferă două diviziuni succesive ale nucleului; după prima, rezultă nucleul germinativ și nucleul vegetativ, după a doua, care se petrece în nucleul germinativ, rezultă două spermatorii: gameții masculi.
POLENIZARE	proces care asigură transferul polenului din antere pe stigmat; polenizarea este directă la plantele autogame și indirectă la plantele alogame.
POLENIZARE CONTROLATĂ	transferul polenului din anteră pe stigmat, în condițiile unui control strict, pentru a preveni polenizarea cu polen nedorit.
POLIADELFI	(gr. <i>polys – mulți; adelphos - frate</i>), androceu la care staminele, ca urmare a unirii filamentelor lor, formează mai multe mănunchiuri.
POLIADENITĂ	inflamație simultană a mai multor ganglioni limfatici.
POLIALELISM	fenomen genetic în virtutea căruia la același locus pot fi localizate mai multe gene; fenomenul a fost denumit de <i>T. Morgan</i> în 1914 serii de alele multiple.
POLIARTRITĂ	inflamația simultană a mai multor articulații.
POLICARPIC	<ol style="list-style-type: none"> 1. (gr. <i>polys + karpos -fruct</i>) (despre gineceu) format din mai multe carpele; 2. (despre o plantă perenă) care produce semințe, succesiv, un șir de ani.
POLICEFAL	monstru cu mai multe capete.
POLICENTRIC	<ol style="list-style-type: none"> 1. care are câteva centre de creștere; 2. cromozom care posedă mai mult decât un centromer.
POLICITEMIA RUBRA	sin. poliglobulie esențială; poliferare ireversibilă a seriei roșii, cu creșterea numărului de globule roșii în periferie.
POLICITEMIA VERA	sin. poliglobulie; stare caracterizată prin creșterea numărului de globule roșii pe unitatea de volum de sânge periferic.

POLICHETE	ordin (<i>Polychaeta</i>) din încrengătura viermilor inelați, ai cărui reprezentanți trăiesc în mediul marin, care sunt caracterizate prin împărțirea corpului, prin pereți transversali, în segmente sau inele, pe care se găsesc, la exterior perișori chitinoși rigizi, <i>cheși</i> înfipți într-un fel de piciorușe scurte, parapodele.
POLIDACTIL	cu mai multe degete.
POLIDACTILIE	termen întrebuințat pentru definirea anomaliei congenitale caracterizată prin prezența unor degete supranumerare.
POLIDIPSIE	sete excesivă.
POLIEMBRIONIE	formarea a mai mult de un singur embrion dintr-o celulă ou sau zigot; fenomenul este frecvent la unele insecte, mai rar la mamifere.
POLIENERGIDĂ	1. (gr. <i>polys</i> - mulți; <i>energos</i> - activ) celulă multinucleată, capabilă să realizeze o diviziune multiplă; 2. celulă care conține mai multe componente genetice, nucleu poliploid sau macronucleu.
POLIFAG	(gr. <i>polys</i> + <i>phagein</i> - a mânca), (despre un organism) care consumă tipuri variate de alimente, reprezentând diverse forme biologice.
POLIFILETIC	(gr. <i>polys</i> + <i>phylon</i> - rasă), grup taxonomic care descinde prin evoluție din două sau mai multe forme ancestrale comune.
POLIGASTRIC	animal care are mai multe compartimente (rețea, rumen, foios, cheg).
POLIGENICĂ	sin. poligenetică; are o geneză completă.
POLIGLOBULIE	mărire numărului de globule pe volum de sânge circulant.
POLIGLUCIDE	biomacromolecule formate prin condensarea unui număr mare de oze; poliglucide prezintă caracteristici structurale distincte, chiar dacă se formează prin condensarea aceluiași tip de oză; de exemplu, amidonul și glicogenul sunt constituite prin policondensarea glucozei, însă structurile celor două poliglucide prezintă unele diferențieri.
POLIHIBRIDARE	implicare în hibridare a două sau mai multe perechi de alele sau de caracteristici dobândite.
POLIMASTIE	termenul utilizat pentru definirea anomaliei caracterizate prin prezența de mamele supranumerare.
POLIMERIZARE	proces chimic de legare sau sinteză a unor monomeri (nucleotizi, aminoacizi, monozaharide etc.) în polimeri.
POLIMIOZITĂ	infecție nesupurativă, de tip inflamator și degenerativ interesând mai multe grupe musculare.
POLIMORFISM	care prezintă forme diferite.
POLINEVRITĂ	sindrom cu etiologie variată produs prin leziuni de tip inflamator sau degenerativ, care afectează extremitățile distale ale nervilor periferici de obicei în mod simetric.
POLINUCLEOTID	secvență lineară de nucleotizi, rezultată din fosforilarea nucleosidelor; are loc prin atașarea radicalului fosforic în poziția C ₃ a pentozei, în primul nucleosid, și în poziția C ₅ a pentozei nucleosidului secund.
POLIOENCEFALITĂ	inflamația substanței cenușii de la baza encefalului obișnuit de origine infecțioasă și manifestată prin semne de focar, hemiplegie, manifestări epileptice, sindrom de imobilitate etc.
POLIOMIELITĂ	inflamație a substanței cenușii a măduvei spinării.
POLIP	denumire data formelor de animale celenterate care trăiesc fixate sedentare, solitare sau în colonii; au corpul în formă de sac cilindric, care la un capăt posedă orificiul buco-anal, înconjurat de tentacule, iar la celălalt un disc cu care se fixează de diverse substraturi; se reproduc prin înmugurire sau diviziune, care la corali dau naștere coloniilor; tumoretă balantă.
POLIORHIDIE	anomalie caracterizată prin existența testiculelor supranumerare.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

POLIOVULAȚIE	determinarea apariției unui număr mai mare de ovule prin diferite metode, în perioada estrală a animalelor.
POLYPEPTID	polimer rezultat din unirea prin legături peptidice a cel puțin trei aminoacizi.
POLIPLOIDIE	fenomen, frecvent la plante, caracterizat prin prezența a trei sau mai multe seturi de bază de cromozomi sau genomi, într-un cariotip, astfel organismele pot fi: triploide 3x, tetraploide 4x, pentaploide 5x etc.
POLIPLOIDIZANT	termen care se referă la un agent care produce fenomenul de autoploidie; așa sunt: colchicina, acenaftenu etc. (care blochează cromozomii în metafază), paradiclorbenzenul, monoclorbenzenul etc. (care inhibă formarea membranei nucleare).
POLIPNEE	sin. <i>tahipnee</i> –mărirea frecvenței mișcărilor respiratorii.
POLIPOD	monstru având mai multe picioare decât normal.
POLIPOZĂ	proliferare difuză adenomatoasă interesând mucoasele de tip cilindric.
POLIRIBOZOM	agregat ribozomic alcătuit dintr-o singură moleculă de <i>mARN</i> și un grup de ribozomi; revine aproximativ un ribozom la 80 nucleotizi din catena de <i>mARN</i> .
POLISINAPTIC	care are mai multe sinapse.
POLISPERMIE	pătrunderea mai multor spermatozoizi într-un gamet femel.
POLISORBAȚI	sin. săpunuri; amestecuri de mono-, di- și triesteri (cu predominanță monoesteri) ai acizilor grași superiori cu eteri ciclici ai sorbitolului.
POLIURIE	condiție caracterizată prin creșterea peste 2 litri a volumului de urină eliminat în 24 de ore.
POLIZAHARIDE	polimeri naturali ai monozaharidelor, care pot fi omogene, caz în care prin hidrolizare dau numai monozaharide (maltoza, glucoza, celuloza etc.) și heterogene, alcătuite dintr-o componentă glucidică și una neglucidică; ele au importanță structurală și ca material energetic de rezervă în organism.
POLIZOMIC	termen care definește un organism aneuploid cu extracromozomi.
POLUANT	substanță de diferite origini răspândită în mediul natural și care dăunează vieții.
POLUȚIE	emisia de spermă, în alt timp decât în timpul coitului.
PONTĂ	eliminarea și depunerea ovulelor, icrelor, ouălor, la insecte, pești, păsări etc.
POPLITEE	(lat. <i>artera poplitea</i>) continuare a arterei femurale, de la nivelul căreia se izolează artera femurală caudală până la zona în care se bifurcă în artera tibială anterioară și artera tibială posterioară.
POPLITEU	mușchi situat înapoia articulației femuro-tibiale, inserat proximal în foseta musculară caudală a condilului femural lateral și distal pe suprafața poplitee a tibiei.
POPULAȚIE	grup de organisme de un singur tip, aparținând unei specii; în genetica populațiilor, noțiunea de populație (animală sau vegetală) indică o asociație de indivizi care ocupă un anumit areal, posedă același mod de reproducere, au aceeași variabilitate ereditară și au fost supuși aceluiași efecte ale selecției.
POR	orificiu sau deschidere mică în piele, în epiderma frunzelor etc. prin care se asigură schimbul de apă, de gaze și de substanțe nutritive; deschiderea în vârful ascelor la ascomicete prin care sunt puși în libertate sporii.
PORIFERE	sin. spongieri, încrengătură (<i>Porifera</i> sau <i>Spongia</i>) de nevertebrate pluricelulare, acvatic, sedentare, solitare și coloniale; se dezvoltă până la stadiul de gastrulă, fiind didermice; suprafața corpului este prevăzută cu orificii mici sau pori – <i>ostii</i> (prin care apa pătrunde în organism) și mai mari – <i>osculi</i> (prin care are loc evacuarea apei), care sunt în legătură cu canalele situate în peretele corpului și prin care circulă apa încărcată cu hrană sau cu produse de dezasimilație.
POSOLOGIE	studiu al dozelor în care trebuie administrate medicamentele.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

POST-PARTUM	proces sau perioadă după fătare.
POSTERIOR	care este situat în spate; în spatele unei axe, în anatomia umană, dorsal.
POSTHEMORAGIC	după hemoragie.
POSTITĂ	inflamația mucosei furoului; evoluează de obicei, împreună cu inflamația glandului și a mucoasei peniene, sub formă de balano-postită.
POSTURAL	referitor la o poziție.
POTASEMIE	sin. kalemie; conținutul în potasiu al sângelui.
p.p.m.	sin. părți per milion; unitate de măsură utilizată pentru cantitățile de substanțe cu efect biostimulator, toxic etc., existente în organism, în aer, apă, alimente, nutrețuri etc.
PRECAMBRIAN	prima eră din istoria Pământului, situată anterior perioadei cambriane din paleozoic; precambrianul începe în urmă cu peste trei miliarde de ani și durează circa două miliarde de ani, fiind împărțită în două perioade: arheozoic și proterozoic.
PRECOCE	(lat. <i>praecox</i> - <i>timpuriu</i>); animal care se dezvoltă sub raport morfo-fiziologic și productiv mai devreme, înainte de vârsta potrivită.
PRECOLOSTRU	secreție asemănătoare cu colostru, secretată și eventual eliminată din mamelă în picături, cu mult timp înainte de parturiție.
PREDETERMINARE	situație în care unele proprietăți specifice ale citoplasmei ovulului sunt induse de gene nucleare încă înainte de fecundare; după fecundare, particularitățile predeterminate ale ovulului se transmit zigotului, influențând astfel exprimarea caracteristicilor respective la descendenți chiar și în lipsa alelei inductor; predeterminarea este considerată o pseudoereditate extranucleară.
PREDIGESTIE	termen utilizat pentru definirea actelor preliminarilor ale digestiei (masticăție, insalivație etc.).
PREDISPOZANT	termen de calificare pentru factorii care fac organismul receptiv față de o anumită boală.
PREDISPOZIȚIE	stare organică generală de receptivitate pentru o boală sau de favorizare în apariția unei modificări organice.
PREFORMISM	concepție potrivit căreia în embrion, în zigot sau chiar în gameți ar preexista toată diversitatea structurii adultului; preformiștii considerau diferențierea organismelor ca fiind un proces de creștere cantitativă, prin care formele miniaturale se măresc și se manifestă, devenind adulte.
PREHENSIUNE	acțiunea prin care animalele introduc furaje și apă în cavitatea bucală.
PRELEVARE	a prelua o cantitate mică din cantitatea totală în vederea studierii.
PREMATUR	care se manifestă înainte de termenul sau timpul obișnuit; naștere prematură.
PREMOLAR	termen utilizat pentru denumirea molarilor situați între canini și primul molar, caracterizați prin dimensiuni mai reduse și succedență.
PREPUBIAN	care se găsește înaintea pubisului: tendon prepubian.
PREPUȚ	<ol style="list-style-type: none"> 1. pielea care acoperă extremitatea liberă a penisului (glandul, la om); 2. extremitatea anterioară a labiilor mici care acoperă glandul clitorisului.
PRESIUNEA SELECȚIEI	eficacitatea influenței mediului în schimbarea frecvenței alelelor pe generație, într-o populație.
PREVENTIV	metodă sau mijloc care urmărește împiedicarea apariției unei boli transmisibile (infecțioase sau parazitare).
PREVENȚIE	acțiunile ce se întreprind pentru a se evita apariția unor boli transmisibile.
PRIAPISM	starea de erecție prelungită anormal, dureroasă și neurmată de ejaculare.
PRIMACHINĂ	compus 8-aminochinolinic cu efect antimalaric având acțiune gametocidă.

PRIMATE	ordin (<i>Primates</i>) de mamifere placentare, care cuprinde maimuțele și omul și care se împarte în două subordine: <i>Prosimii</i> (lemurieni) și <i>Anthropoidea</i> .
PRIMIGESTĂ	(lat. <i>primus</i> –primul și <i>parere</i> –a naște), femelă gestantă prima oară.
PRIMORDIU	structură originară care prefigurează un organ; mugure sau precursor nediferențiat al organului.
PRIVARE	lipsire, renunțare.
PROBA AGLUTINĂRII ÎN INEL	metodă de diagnostic a brucelozii la vacile și caprele în lactație, constând din introducerea într-o eprubetă cu lapte a unei suspensii de <i>Brucella abortus</i> ; în caz pozitiv, în partea superioară a eprubetei apare un inel mai colorat.
PROBOSCIDIENI	ordin (<i>Proboscidea</i>) de mamifere placentare, care posedă proboscis – trompă – rezultat al dezvoltării buzei superioare și a nasului (ex. elefantul).
PROCAMBIU	țesut meristematic, alcătuit din celule alungite, cu nucleu mare și citoplasma nevacuolizată, situat sub meristemele apicale ale tulpinii și rădăcinii, și care generează țesutul vascular primar.
PROCARIOTE	organisme primitive (virusuri, bacterii, alge albastre) la care materialul genetic nu este organizat într-un nucleu tipic ca la eucariote.
PROCONVERTINA	sin. <i>factorul VII</i> –factor al coagulării sângelui, intervenind sub formă activă în convertirea protrombinei în trombină.
PROCTECTOMIE	(gr. <i>proctos</i> -anus)-rezeccia unei porțiuni din peretele rectal.
PROCTITĂ	inflamație a rectului.
PROCTOCEL	(gr. <i>proctos</i> – anus; <i>kili</i> -hernie), relaxarea exagerată a mușchilor ano-rectali, urmată adesea de prolaps.
PROCTODEU	1. (gr. <i>proktos</i> – anus; <i>hodos</i> - cale) invaginație ectodermică, la embrion, care atinge endodermul în partea posterioară, ducând la formarea intestinului posterior și a orificiului anal; 2. compartiment în cloaca păsărilor, în care se găsește organul de copulație (la speciile care au organ de copulație).
PROCTOLOGIE	disciplină medicală care se ocupă cu afecțiunile anusului și/sau rectului.
PROCTOSCOPIE	examenul anusului și al rectului cu ajutorul anoscopului sau a rectoscopului.
PROCUMBENT	târâtor, prostrat; (despre tulpini) care rămâne și crește culcat pe pământ.
PROESTRU	stadiu al ciclului sexual, caracterizat prin creșterea foliculilor ovarieni; durata este variabilă în funcție de specie.
PROFAG	stadiul de provirus (neinfecțios) al unui virus temperat sau fag lizogenic, caracterizat prin integrarea acestuia în cromozomul celulei gazdă, cu care se duplică sincron și se transmite odată cu cromozomul respectiv de la o generație celulară la alta.
PROFAZĂ	primul stadiu al mitozei, în care cromozonii se organizează în materiale nucleare sub forma unor spirale alungite.
PROFILAXIE	totalitatea metodelor, mijloacelor și procedeele prin care se acționează pentru menținerea stării de sănătate a unei populații.
PROFUNDA BRAȚULUI	(arteră) colaterală a arterei humerale distribuită tricepsului brachial, tensorului fasciei antebrațiale, mușchiiului brachial și capsulei articulare.
PROFUNDA FEMURULUI	(arteră) colaterală principală a arterei femurale marcând limita de continuitate între artera iliacă externă și artera femurală.
PROGESTERON	hormon secretat de corpul galben din ovarul mamiferelor, cu rol în nidarea și în dezvoltarea oului precum și în formarea placentei.
PROGLOTĂ	segment corporal individualizat al teniilor, fiecare având organe genitale masculine și femele.

PROGNATISM	(gr. <i>pro</i> – înainte; <i>gnatos</i> - maxilar), anomalie dentară, când arcadele incisive cad una înaintea alteia și dinții de jos nu iau contact cu cei de sus; poate fi superior sau inferior.
PROGNOSTIC	(gr. <i>prognosis</i> – cunoașterea dinainte) previziunea sau stabilirea anticipată a evoluției ulterioare și a sfârșitului unei boli.
PROLACTINĂ	hormon al hipofizei care provoacă lactația, secretat de celulele enzinofile.
PROLAMINE	sin. <i>gliadine</i> – proteine de origine vegetală, bogate în prolină și acid glutamic.
PROLAN	1. hormon cu acțiune gonadotropă, secretat de placentă; se găsește în urină și sângele femelelor gestante; 2. preparat hormonal utilizat în combaterea sterilității.
PROLAPS	1. (lat. <i>pro</i> – înainte; <i>labare</i> – a sta să cadă), relaxarea și căderea (deplasarea) unui organ în afara sau înaintea zonei lui topografice; 2. deplasarea și răsfrângerea unui organ cavitat (tubular); 3. deplasarea unei formațiuni dintr-o cavitate.
PROLAPS RECTAL	proeminarea rectului în afara orificiului anal, prin răsfrângerea lui pe dos, ca o consecință a relaxării sfincterului anal și a musculaturii longitudinale, în urma unor eforturi de defecare.
PROLAPS UTERIN	deplasarea, răsfrângerea și apariția uterului la nivelul orificiului vulvar, ca urmare a unei distocii, efort de parturiție, slăbire a ligamentelor largi etc.
PROLAPS VAGINAL	proeminarea vaginei la nivelul orificiului vulvar, ca urmare a relaxării pereților, atoniei musculare sau eforturilor distocice.
PROLIFERARE	creștere prin reproducere repetată; creștere prin diviziune celulară intensă și apare în inflamații, în tumori.
PROLIFIC	1. cel care se multiplică rapid; 2. care are capacitatea de a se înmulți; 3. în limbaj obișnuit se utilizează pentru definirea indivizilor care, într-un timp scurt, dau naștere unui număr mare de descendenți.
PROLINĂ	aminoacid ciclic neesențial; predomină în structura colagenului, respectiv gelatinei, proteine constituente ale țesutului conjunctiv.
PROMERISTEM	meristem primar, derivat direct din țesuturile embrionare, fiind reprezentat de meristemul apical al plantelor vasculare.
PROMOTOR	subunitate a operonului (o genă) cu funcție dublă: a) reprezintă locul de inițiere a sintezei <i>mARN</i> ; b) limitează nivelul maxim al transcrierii mesajului.
PRONEPHROS	(lat. <i>pro</i> – înainte, gr. <i>nephros</i> - rinichi), rinichiul primitiv al vertebratelor inferioare. La mamifere, inclusiv la om, apare ca o structură tranzitorie în timpul dezvoltării embrionare; canalul pronephric devine canal mezonephric sau wolffian.
PROPAGARE	înmulțirea plantelor pe cale vegetativă; transmisie din <i>apropae</i> în <i>aproape</i> .
PROPOLIS	sin. <i>ulei de albine</i> – substanță rășinoasă de culoare galben-verzuie, verde închis sau brun roșietic culeasă de albine de pe mugurii anumitor plante; are proprietăți bactericide, bacteriostatice, antifungice, anesteziante etc.
PROSTAGLANDINE	(PG_s , engl. <i>prostaglandins</i>), substanțe asemănătoare hormonilor, secretate de celulele organismului, sintetizate și distruse cu rapiditate; sunt produse, în corelație cu apariția unor factori stresanți, agenți patogeni, excitații, emoții; existența PG_s a fost stabilită în 1930 în urma unor cercetări efectuate în S.U.A., Anglia și Suedia.
PROSTATĂ	glandă specific masculină situată la intersecția aparatului genital cu cel urinar.
PROSTATECTOMIE	ablație chirurgicală a prostatei; poate fi parțială sau totală.
PROSTATITĂ	inflamația prostatei.

PROTAL	corpul vegetativ sau talul, la briofite, pteridofite etc. se dezvoltă din spori, este mic, alcătuit dintr-o structură parenchimatică, se fixează de sol prin rizoizi sau crește subteran.
PROTAMINE	proteine cu caracter bazic, având un conținut de aproximativ 80% în aminoacizi diaminomono-carboxilici (arginină, histidină, lizină).
PROTANDRU	plantă sau animal hermafrodit, la care organele sexuale masculine ajung la maturitate înaintea organelor sexuale femele.
PROTEAZĂ	enzimă cu proprietăți litice asupra proteinelor.
PROTEINĂ	(gr. <i>proteion – primul, întâiul</i>), substanță organică, cu structură macromoleculară, alcătuită din numeroși aminoacizi; proteinele au proprietăți coloidale, fiind, în general, solubile în apă sau în soluții saline și coagulabile prin căldură; foarte variabile ca tip, structură și funcții, ele sunt prezente în cantități apreciabile în toate organismele vii, fiind componente esențiale ale substanței vii.
PROTEINEMIE	concentrația proteinelor în serul sanguin.
PROTEINURIE	eliminarea în urină a unei cantități anormale de proteine.
PROTEOLIZĂ	descompunerea și degradarea proteinelor de către enzimele proteolitice; proteazele produc treptat digestia proteinelor, hidrolizându-le până la aminoacizii constitutivi; fenomenul are loc atât în celulele vegetale cât și în celulele animale.
PROTEROZOIC	eră geologică, anterioară erei paleozoice, care a început în urmă cu mai bine de două miliarde de ani; în proterozoic au apărut bacteriile, algele și nevertebratele primitive.
PROTEUS	gen de bacili nesporulați, gram-negativi, din familia <i>Enterobacteriaceae</i> , izolat adesea din substraturi putrezite, din unele alimente, produse patologice etc.; se pare că intervine în toxiinfecțiile alimentare.
PROTISTE	microorganisme unicelulare eucariote, cu caractere colective vegetale și animale.
PROTEUS	bacterii gramnegative din familia <i>Enterobacteriaceae</i> , clasa <i>Schizomicetes</i> .
PROTEZĂ	artificiu de înlocuire a unei formațiuni, organ etc., printr-o formațiune similară, confecționată dintr-un material străin de organism.
PROTIDE	biomacromolecule cu structură complexă, având rol fundamental în desfășurarea tuturor proceselor vitale; sunt componente primordiale, esențiale ale materiei vii îndeplinind următoarele roluri: plastic sau structural, catalitic, reglator, imunologic, respirator, mecano-chimic, fizicochimic, energetic.
PROTOGINIE	maturizarea organelor sexuale femele înaintea celor masculine la organismele hermafrodite.
PROTONEFRIDIE	organ excretor primitiv, format din tuburi cu capătul intern ocupat de celulele cu flamură vibratilă, prezente la platelminți, nemerțieni, rotifere și unele larve trochofore.
PROTONEMĂ	structură taloidă multicelulară, filamentoasă și ramificată, care se dezvoltă în urma germinării sporilor la unele briofite, lichenofite, alge; din mugurii care apar pe protonemă se dezvoltă corpul vegetativ al plantei.
PROTOPLAST	1. (gr. <i>protos – primul + plastos - format</i>) noțiune utilizată de J. V. Hanstein (1880) pentru a indica o unitate protoplasmică uninucleată vie; 2. la bacterii (potrivit cercetărilor lui K. McQuillen 1960), structură rezultată dintr-o celulă vegetativă al cărei perete celular a fost înlăturat.
PROTORACE	segmentul anterior al toracelui la insecte; de protorace este atașată o pereche de picioare (nu și aripi).
PROTOSTOMIENE	(gr. <i>protos – prima + stoma -gură</i>), grup de animale nevertebrate triploblastice, inferioare, al căror orificiu bucal este de origine blastoporală. În grupul <i>Protostomia</i> sunt incluse încrengăturile: <i>Annelida</i> , parțial <i>Tentaculata</i> , <i>Mollusca</i> și <i>Arthropoda</i> .
PROTOTROF	termen care definește un organism de tip sălbatic.

PROTOXILEM	(gr. <i>protos</i> – <i>întâiul</i> + <i>xylon</i> - <i>lemn</i>), primele de lemn primar produs în tulpină și rădăcină de procambiu, care au un diametru mai mic în comparație cu vasele de metaxilem.
PROTOZOARE	încrengătură (<i>Protozoa</i>) care include primele și cele mai primitive forme de animale de pământ, împărțite după anumite caractere morfologice și moduri de locomoție și înmulțire în clase: <i>Flagellata</i> , <i>Rhizopoda</i> , <i>Ciliophora</i> și <i>Sporozoa</i> .
PROTROMBINĂ	proteină din plasma sanguină, formată în celulele hepatice, care sub acțiunea tromboplastinelor și în prezența ionilor de calciu se transformă în trombină; protrombina se mai numește și factorul II de coagulare.
PROTUBERANȚĂ	1. termen general sub care se definesc accidentele de relief (în general osoase) largi, cu baza neconturată precis; 2. se utilizează de asemenea pentru definirea punții mezencefalice.
PROVIRUS	fază de profag a unui virus.
PROVITAMINE	substanțe chimice naturale care reprezintă precursori inactivi ai vitaminelor.
PROXIMAL	1. (lat. <i>proximus</i> – <i>cel mai apropiat</i>) care este apropiat de centru sau de locul de atașare; 2. segment al brațului unui cromozom situat în apropierea centromerului.
PRURIGINOS	care poate provoca dermatoză de tip alergic, cu leziuni papuloase (bășici), însoțită de supurație și mâncărime.
PRURIGO	denumire generică pentru dermatoze alergice caracterizate prin prurit intens și leziuni papuloase.
PRURIT	senzație particulară de cauze multiple, interne sau externe, la nivelul pielii și al unor mucoase, care provoacă scârpinatul.
PSEUENCEFAL	monstru având encefalul înlocuit printr-o tumoră vasculară, craniul și canalul vertebral fiind larg deschise și măduva spinării lipsind.
PSEUDOALELE	(heteroalele, subalele), grup de mutante care apar în diverși subloci din cadrul unui locus și care sunt separate prin crossing over intragenic; un grup de pseudoalele ocupă un sublocus dintr-o genă care are mai mulți subloci.
PSEUDODOMINANȚĂ	situație în care, datorită deleției alelei dominante, alela recesivă se poate manifesta.
PSEUDOGAMIE	(gr. <i>pseudes</i> – <i>fals</i> + <i>gamos</i> - <i>căsătorie</i>), apomixie; unirea unor hife apărute pe taluri diferite; activarea unui ovul de către un gamet mascul în lipsa fecundării.
PSEUDOLEUCOZĂ	hiperplazie malignă neleucotică a organelor hematopoietice, interesând adesea un singur limfoganglion sau o singură grupă ganglionară.
PSEUDOMONAS	gen de bacterii din familia <i>Pseudomonodaceae</i> , clasa <i>Schizomycetes</i> .
PSEUDOMONAS AERUGINOSA	sin. bacil piocianic; bacil aerob și anaerob facultativ, gram negativ, mobil; posedă 1-3 cili polari; dispus izolat în perechi sau în lanțuri scurte. Provoacă variate infecții la om și animale.
PSEUDOPOD	(gr. <i>pseudes</i> + <i>pous</i> – <i>picior</i>), emisiune sau prelungire temporară și mobilă a citoplasmei unor celule, ex. la protozoarele rizopode (<i>Amoeba</i>), la leucocite sau la globulele albe ale sângelui.
PSIHOMATICĂ	disciplină medicală care studiază maladiile fizice, tulburările legate de cauze psihice etc.
PSIHONEVROZĂ	termen desuet utilizat pentru denumirea unor stări psihice patologice caracterizate printr-o intricare a elementelor psihotice și nevrotice.
PSIHOZĂ	termen generic pentru bolile psihice caracterizate prin tulburări psihopatologice profunde și lipsa conștienței bolii.
PSILOPSIDA	grup de plante pteridofite, în general fosile, a apărut în silurian – devonian (unele clase) și cuaternar (cu puțini reprezentanți, genurile <i>Psilotum</i> și <i>Tmesipteris</i> , care mai trăiesc și în prezent în regiunile calde).

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PSOAS (MUȘCHI)	mușchi din regiunea abdominală superioară, așezat pe plafonul cavității abdominale, sub corpul vertebrelor lombare, distingându-se un mușchi psoas mare și psoas mic.
PSORIAZIS	dermatoză recidivantă de cauză neprecizată, caracterizată prin leziuni eritematoscuamoase cu scuame groase lamelare, stratificate, sedefii.
PTERIDOFITE	încrângătură de plante vasculare mai primitive decât plantele gimnosperme; se mai numesc criptogame vasculare pentru a indica lipsa florilor și prezența vaselor lemnoase și liberiene.
PTERIGOTE	subclasă (<i>Pterygota</i>) care include insectele cu aripi, inițial aripile au apărut sub formă de paranote, servind la susținerea în mod pasiv a corpului în cădere; ulterior s-au dezvoltat aripile devenind organe active ale zborului; pterigotele sunt grupate în două principale diviziuni: <i>Palaeoptera</i> și <i>Neoptera</i> .
PTERIOFAGIE	consumul penelor (forma de manifestare a sindromului de pică).
PTEROPODE	ordin (<i>Pteropoda</i>) de moluște, din clasa gasteropode, cu specii adaptate la viața pelagică, mai ales în zona tropicală.
PTIALINĂ	(gr. <i>ptyalon</i> – salivă), amilază (enzimă) secretată de glandele salivare ale unor mamifere, inclusiv la om, realizează digestia polizaharidelor pe care le transformă în dextrină și maltoză.
PTIALISM	exagerare a secreției salivare.
PITIRIAZIS	denumire pentru dermatozele caracterizate în special prin descuamare.
PITIRIAZIS VERSICOLOR	sin. (popular) pecingine; boală de piele contagioasă provocată de <i>Microsporon furfur</i> ; se manifestă prin apariția de bășicuțe care, după uscare formează o coajă ce produce mâncărimi.
PTOZĂ	(fr. <i>ptôse</i>) deplasare în sens gravitațional a unui organ sau a unei formațiuni anatomice din sediul său obișnuit datorită slăbirii mușchilor sau ligamentelor.
PUBERTATE	perioadă a ontogenezei caracterizată prin accelerarea dezvoltării fizice, sexuale și psihice astfel încât reproducerea devine posibilă, este situată ca vârstă între copilărie și adolescență.
PUBIS	1. piesă osoasă pereche, care împreună cu osul ilium și osul ischium intră în alcătuirea osului coxal; pubisul formează partea antero-inferioară a centurii pelviene; 2. regiunea păroasă situată în dreptul osului pubis.
PUDEND (NERVUL)	sin. nervul rușinos – nerv desprins din plexul sacrat posterior, corespunzând în general mânăunchiului principal al ramurei ventrale a perechi a III-a (IV) de nervi sacrați; se distribuie regiunii vulvare la femelă și penisului la mascul.
PUERPERALĂ	referitor la naștere; la femelele după parturiție.
PUERPERIUM	perioada de timp cuprinsă între momentul fătării și involuția completă a tractusului genital.
PUF	tip de pene, mici și moi, lipsite de rahis, cu axa moale, care acoperă inițial tot corpul puilor, rămânând la păsările adulte printre penele de contur; are rol de protecție la variațiile de temperatură și de menținere constantă a temperaturii corpului; este prezent mai ales la păsările acvatice.
PULBERI	particule de origini diferite (telurice, cosmice, vulcanice, industriale), de 0,01-100 microni care sunt antrenate și vehiculate de curenții de aer.
PULMONATE	grup de moluște gastropode adaptate la viața terestră și acvatică (dulcicole) cu respirație pulmonară (ex. melcul de livadă, limaxul etc.).
PULPĂ	1. partea cărnosă, suculentă a unui fruct (la bacă); 2. cavitatea internă a dintelui la vertebrate; 3. masa splenică; 4. denumire pentru mușchii posteriori ai gambei.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R. T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

PULS	(lat. <i>pulsus</i> – <i>lovire, izbire</i>), dilatarea peretelui arterelor ca urmare a trecerii sângelui expulzat de sistola ventriculară; sub acțiunea sistolelor succesive și regulate care izbesc coloana de sânge se realizează o undă ce se propagă de-a lungul arterelor, cu o viteză mai mare (circa 10 m/s) decât rata normală de curgere a sângelui (0,5 m/s).
PULVIL	(lat. <i>pulvillus</i> - <i>perniță</i>), formațiune caracteristică piciorului unor insecte (diptere), care servește ca organ adeziv.
PUNCȚIE	manevră prin care, cu ajutorul unui ac sau a unui trocar, se pătrunde în scop explorator, biopsic sau terapeutic într-o cavitate normală sau patologică.
PUPĂ	(nimfă), stadiu în dezvoltarea insectelor holometabole; se situează între stadiul de larvă, și cel de adult: ou – larvă – pupă – adult; în stadiul pupal au loc fenomene de histoloză (distrugerea organelor larvare) și histogeneză (formarea organelor definitive ale adultului).
PUPILĂ	deschidere circulară în iris prin care trec razele luminoase în globul ocular datorită faptului că în iris, fibrele musculare netede sunt grupate radiar și circular, pupila se dilată și se contractă, permițând adaptarea ochiului la diferite condiții de lumină.
PURINE	compuși organici care conțin în structura lor nucleii purinici.
PUROI	lichid galben, relativ cremos, cu miros caracteristic, adesea fetid, rezultat dintr-un proces biogen.
PURPURĂ	sindrom caracterizat prin apariția spontană a unei erupții hemoragice pe piele și mucoase, care nu se șterge la vitropresiune.
PUSEU	acces al unei boli.
PUSTULAȚIE	acoperire cu pustule.
PUSTULĂ	leziune elementară dermatologică, caracterizată printr-o cavitate plină cu lichid purulent.
PUSTULOZĂ	afecțiune caracterizată prin prezența de pustule diseminate.
PUTAMEN	nucleu lateral față de nucleul lenticular.
PUTREFACTIE	proces de descompunere a materiilor organice animale și vegetale sub acțiunea microorganismelor, cu producerea de substanțe toxice și gaz fetid.
PUTRESCEINĂ	amină biogenă rezultată prin decarboxilarea enzimatică a ornitinei.
PUTTI-PLATT (OPERAȚIA)	operație în cazul luxației recidivante anterioare a umărului.